A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2023. május 24.*

„Verseny – Az adatok piaca – Közigazgatási eljárás – Az 1/2003/EK rendelet 18. cikkének (3) bekezdése és 24. cikke (1) bekezdésének d) pontja – Információkérés – Virtuális adatszoba – Indokolási kötelezettség – Jogbiztonság – Védelemhez való jog – A kért információk szükségessége – Hatáskörrel való visszaélés – A magánélet tiszteletben tartásához való jog – Arányosság – A megfelelő ügyintézés elve – Szakmai titoktartás”

A T-451/20. sz. ügyben,

a **Meta Platforms Ireland Ltd**, korábban Facebook Ireland Ltd (székhelye: Dublin [Írország], képviselik: D. Jowell KC, D. Bailey barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle solicitors és T. Oeyen ügyvéd)

felperes,

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Conte, C. Urraca Caviedes és C. Sjödin, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviseli: S. Costanzo, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács),

a tanácskozások során tagjai: S. Papasavvas elnök, D. Spielmann (előadó), R. Mastroianni, M. Brkan és I. Gâlea bírák,

hivatalvezető: I. Kurme tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

a 2022. június 1-jei tárgyalást követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikkre alapított keresetében a felperes Meta Platforms Ireland Ltd, korábban Facebook Ireland Ltd a 2020. december 11-i C(2020) 9231 final bizottsági határozattal (a továbbiakban: módosító határozat) módosított, az 1/2003/EK tanácsi rendelet 18. cikke (3) bekezdésének és 24. cikke (1) bekezdése d) pontjának alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.40628 – „A Facebook adatkezelési gyakorlatai” ügy) 2020. május 4-én hozott C(2020) 3011 final bizottsági határozat (a továbbiakban: eredeti határozat) (a továbbiakban együtt: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri.

I. A jogvita előzményei

2 2019. március 13-án az Európai Bizottság [az EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 18. cikkének (3) bekezdése alapján hozott határozatban információkérést intézett a felpereshez. Ezen információkérés több mint 100, a felperes tevékenységeinek és termékkínálatának különböző aspektusaira vonatkozó egyedi kérdést tartalmazott.

3 A felperes ezen információkérésre három lépésben, 2019. április 23-án, május 21-én és június 18-án válaszolt. A benyújtott dokumentumokat a felperes által választott keresőkifejezések használatával végzett eredeti keresés, valamint a felperes olyan külső jogászai által elvégzett relevancia-ellenőrzés révén azonosították, akik az Európai Unióban jogosultak hivatásuk gyakorlására.

4 2019. augusztus 30-án a Bizottság az 1/2003 rendelet 18. cikkének (2) bekezdése alapján információkérést küldött. Az információkérés 83 egyedi kérdést tartalmazott a Facebook Marketplace-re, a közösségi hálózatokra és az online apróhirdetési szolgáltatókra vonatkozóan.

5 A felperes ezen információkérésre három lépésben, 2019. szeptember 30-án, október 10-én és november 5-én válaszolt.

6 2019. november 11-én a Bizottság az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján egy második határozatot hozott. A Bizottság felhívta a felperest, hogy nyújtson be többek között bizonyos kumulatív kritériumoknak megfelelő, bizonyos számú belső dokumentumot. A kért dokumentumok lényegében olyan dokumentumok voltak, amelyeket bizonyos letétkezelők (custodians) készítettek saját maguk számára, vagy amelyeket ez utóbbiak kaptak, és amelyek 2013. január 1-jétől e határozat időpontjáig keletkeztek, és bizonyos keresőkifejezéseket tartalmaztak. Közelebbről a letétkezelők két különböző csoportjára a keresőkifejezések két különböző csoportját kellett alkalmazni. A letétkezelők egyik csoportját illetően azon keresőkifejezéseket kellett használni, amelyeket maga a felperes választott ki és használt fel saját kezdeményezésére a 2019. március 13-i határozatra válaszul benyújtandó belső dokumentumok felkutatása és azonosítása érdekében. A letétkezelők másik csoportja vonatkozásában használandó keresőkifejezéseket a Bizottság dolgozta ki egyrészt a felperes dokumentumai és a 2019. március 13-i határozatot követően benyújtott válaszok, másrészt pedig a felperes bizonyos azon belső dokumentumai alapján, amelyeket a Digital, Culture, Media and Sport Committee (Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága parlamentjének digitális, kulturális, média- és sportbizottsága, a továbbiakban: DCMS-bizottság) 2018. december 5-én közzétett.

7 2019. november 20-i levelében a felperes közölte a 2019. november 11-i határozat egyes aspektusainak szükségességére, arányosságára és indokoltságára vonatkozó aggályait. A felperes és a Bizottság között számos levélváltásra került sor a keresőkifejezések finomítása és az azonosított dokumentumok számának csökkentése érdekében.

8 2020. január 17-én a Bizottság megküldte a felperesnek a keresőkifejezések felülvizsgált változatát.

9 2020. január 22-én a Bizottság tájékoztatta a felperest azon szándékáról, hogy módosított keresőkifejezéseket tartalmazó új határozatot hoz.

10 2020. május 4-én a Bizottság meghozta az eredeti határozatot. E határozat 1. cikke értelmében a felperesnek legkésőbb 2020. június 15-ig be kellett nyújtania a Bizottsághoz az említett határozat I.A, I.B és I.C mellékletében meghatározott információkat. A 2. cikk az 1. cikk értelmében kért teljes és pontos információk közlésének elmaradása esetére nyolcmillió euró lehetséges napi bírságot helyezett kilátásba.

11 Ugyanezen a napon a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának főigazgatója levelet küldött a felperesnek, amelyben külön eljárást javasolt azon dokumentumok benyújtására, amelyek a felperes szerint csak személyes, az üzleti tevékenységeitől teljesen idegen információkat tartalmaznak. E dokumentumokat csak azt követően csatolják majd az iratokhoz, hogy azokat egy virtuális adatszobában megvizsgálták.

12 A felperes és a Bizottság egy sor levélváltás keretében megvitatta a virtuális adatszoba használatának lehetséges módjait.

13 2020. június 12-i levelében a Bizottság elfogadta, hogy az eredeti határozatban foglalt információkérésre való válaszadásra a felperes számára előírt határidőt 2020. július 27-ig meghosszabbítja.

II. A felek kérelmei

14 A Törvényszék Hivatalához 2020. július 15-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

15 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét;

– kötelezze az Európai Bizottságot a költségek viselésére, a Németországi Szövetségi Köztársaságot pedig arra, hogy maga viselje saját költségeit.

16 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa elfogadhatatlannak a felperesnek a megtámadott határozat 1. cikkének annyiban való részleges megsemmisítése iránti kereseti kérelmét, amennyiben az nem rendelkezik konkrét és elégséges garanciákról a személyes vagy magánjellegű, nem releváns

dokumentumok benyújtása által érintett személyek jogai védelmének lehetővé tétele érdekében;

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

17 A Németországi Szövetségi Köztársaság a kereset elutasítását és a felperes költségek viselésére való kötelezését kéri.

III. A kereset benyújtását követően bekövetkezett tények

A. Az ideiglenes intézkedés iránti eljárás

18 A Törvényszék Hivatalához 2020. július 15-én benyújtott külön beadványában a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő.

19 A Törvényszék eljárási szabályzata 157. cikkének (2) bekezdése alapján hozott, 2020. július 24-i Facebook Ireland kontra Bizottság végzésben (T-451/20 R, nem tették közzé) a Törvényszék elnöke elrendelte az eredeti határozat végrehajtásának az ideiglenes intézkedés iránti eljárást befejező végzés meghozatalának időpontjáig történő felfüggesztését.

20 2020. október 29-i Facebook Ireland kontra Bizottság végzésével (T-451/20 R, nem tették közzé, EU:T:2020:515) a Törvényszék elnöke a fenti 19. pontban említett végzést visszavonta, a költségekről nem határozott, a következőket rendelte el, és az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet az ezt meghaladó részében elutasította:

„1) A Törvényszék elnöke az [eredeti] határozat 1. cikkének végrehajtását felfüggeszti annyiban, amennyiben az abban előírt kötelezettség olyan dokumentumokra vonatkozik, amelyek nem kapcsolódnak [a felperes] üzleti tevékenységeihez, és amelyek érzékeny személyes adatokat tartalmaznak, és amennyiben a 2) pontban említett eljárást nem foganatosították.

2) [A felperes] azonosítja az 1) pontban említett adatokat tartalmazó dokumentumokat, és azokat külön elektronikus adathordozón továbbítja a Bizottságnak. Ezeket a dokumentumokat ezt követően egy virtuális adatszobában helyezik el, amely csak a vizsgálatot végző csoport lehető legkevesebb tagja számára lesz hozzáférhető, [a felperes] azonos számú ügyvédjének (virtuális vagy fizikai) jelenlétében. A vizsgálatot végző csoport tagjai megvizsgálják és kiválasztják a szóban forgó dokumentumokat, miközben lehetőséget biztosítanak [a felperes] ügyvédei számára, hogy észrevételeket tegyenek azokkal kapcsolatban, mielőtt a relevánsnak ítélt dokumentumokat az ügyirathoz csatolnák. A dokumentumok minősítésével kapcsolatos nézeteltérés esetén [a felperes] ügyvédjeinek jogukban áll megindokolni egyet nem értésüket. Tartós nézeteltérés esetén [a felperes] választottbírósági eljárást kérhet a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának tájékoztatásért, kommunikációért és médiáért felelős igazgatójától.”

B. Módosító határozat hozatala és a keresetlevél kiigazítása

21 2020. december 11-én a Bizottság módosító határozatot hozott, amely külön eljárást ír elő azon dokumentumok benyújtására, amelyek nem kapcsolódnak a felperes üzleti tevékenységéhez, és érzékeny személyes adatokat tartalmaznak.

22 A Törvényszék Hivatalához 2021. február 8-án benyújtott külön beadványban a felperes az eljárási szabályzat 86. cikke alapján a módosító határozat meghozatalának figyelembevétele érdekében kiigazította a keresetlevelet.

C. Bizalmas kezelés iránti kérelem, bizonyos adatoknak a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból való kihagyása iránti kérelem és beavatkozási kérelem

23 2020. július 15-én, valamint 2021. május 7-én és szeptember 10-én a felperes az eljárási szabályzat 66. cikke alapján kérte bizonyos adatoknak a nyilvánosság számára hozzáférhető dokumentumokból való kihagyását.

24 2020. október 30-i és november 27-i, valamint 2021. február 8-i és május 14-i levelében a felperes az eljárási szabályzat 144. cikkének (2) bekezdése alapján kérte bizonyos adatoknak a Németországi Szövetségi Köztársaság tekintetében való bizalmas kezelését.

25 2020. december 21-i végzésével a Törvényszék ötödik tanácsának elnöke engedélyezte a Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozását, és helyt adott a felperes e tagállam tekintetében való bizalmas kezelés iránti kérelmeinek.

IV. A jogkérdésről

26 Keresete alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a vizsgálat tárgya egyértelműségének elégtelenségére, a másodikat az 1/2003 rendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének megsértésére, a harmadikat a magánélet tiszteletben tartásához való jog, az arányosság elve és a megfelelő ügyintézéshez való jog megsértésére, a negyediket pedig az indokolási kötelezettség megsértésére alapítja.

A. A konkrét és elégséges garanciák nyújtásának hiányára vonatkozó kereseti kérelem elfogadhatóságáról

27 A Bizottság vitatja a felperes azon kereseti kérelmének elfogadhatóságát, amely a megtámadott határozat 1. cikkének annyiban történő részleges megsemmisítésére irányul, amennyiben az nem rendelkezik olyan konkrét és elégséges garanciákról, amelyek lehetővé tennék a személyes vagy magánjellegű, nem releváns dokumentumok benyújtása által érintett személyek jogainak védelmét. Azt állítja, hogy e kereseti kérelem nem szerepelt az eredeti határozatot vitató keresetlevélben, és a felperes a kiigazító beadványban semmilyen indokolással nem szolgált azzal kapcsolatban, hogy miért egészítette ki e kérelemmel a keresetlevelet. Így a kiigazító beadvány nem fejti ki, hogy a módosító határozat elfogadása miért indokolta e kiegészítő kereseti kérelmet, és azt miért nem lehetett volna már az eredeti határozatot vitató keresetlevélben előterjeszteni.

28 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a felek kereseti kérelmei főszabály szerint nem módosíthatók. Az eljárási szabályzatnak a keresetlevél kiigazításáról szóló 86. cikke a módosíthatatlanság elve alóli kivételekre vonatkozóan fennálló ítélkezési gyakorlat kodifikációjának minősül (lásd: 2017. november 9-i HX kontra Tanács ítélet, C-423/16 P, EU:C:2017:848, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Az eljárási szabályzat 86. cikkének (1) bekezdése értelmében, ha a megsemmisíteni kért jogi aktus helyébe azonos tárgyú másik jogi aktus lép, vagy azt módosítja, a felperes az eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, ezen új körülmény figyelembevétele érdekében kiigazíthatja a keresetlevelet.

30 Ahhoz, hogy a felperes az eredeti kereseti kérelmeit az eljárás során kiigazíthassa, mindenesetre az szükséges, hogy ezáltal a kereset jellegét ne módosítsa (lásd ebben az értelemben: 2012. június 13-i Insula kontra Bizottság ítélet, T-246/09, nem tették közzé, EU:T:2012:287, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A jelen ügyben kétségtelen, hogy a felperesnek a megtámadott határozat 1. cikkének annyiban történő részleges megsemmisítésére irányuló kereseti kérelme, amennyiben az nem rendelkezik olyan konkrét és elégséges garanciákról, amelyek lehetővé tennék a személyes vagy magánjellegű, nem releváns dokumentumok benyújtása által érintett személyek jogainak védelmét, mint olyan nem szerepel a keresetlevélben, és azt kifejezetten csak a kiigazító beadvány tartalmazza.

32 Rá kell mutatni azonban arra, hogy a Bizottság nem vitatja, hogy a kiigazító beadvány egyebekben tiszteletben tartja az eljárási szabályzat 86. cikkében előírt feltételeket, ahogyan azokat a fenti 30. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmezi.

33 E tekintetben meg kell állapítani, hogy e kereseti kérelem, mivel a megtámadott határozat 1. cikkének annyiban történő részleges megsemmisítésére irányul, amennyiben az nem rendelkezik konkrét és elégséges garanciákról, a keresetlevélben másodlagosan előterjesztett, az 1. cikk megsemmisítésére irányuló kereseti kérelem körébe tartozik.

34 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az eljárási szabályzat 86. cikke nem kötelezi a felperest arra, hogy kifejezetten kifejtse azon okokat, amelyek miatt egyrészt úgy határozott, hogy a keresetlevélben kifejezetten nem szereplő kereseti kérelmet fogalmaz meg, és amelyek miatt másrészt e kereseti kérelmet nem fogalmazhatta meg az eredeti határozattal szemben benyújtott keresetlevélben.

35 Ebből következik, hogy a Bizottságnak a felperes fenti 27. pontban említett kereseti kérelme elfogadhatóságának vitatására irányuló elfogadhatatlansági kifogását el kell utasítani.

B. Az ügy érdeméről

1. A vizsgálat tárgya egyértelműségének elégtelenségére alapított, első jogalapról

36 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a jogbiztonság elvét, az EUMSZ 296. cikk értelmében őt terhelő általános indokolási kötelezettséget, az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján őt terhelő különös indokolási kötelezettséget, valamint a felperes védelemhez való jogát és megfelelő ügyintézéshez való jogát, mivel nem határozta meg kellően egyértelműen és koherens módon a vizsgálatának tárgyát és terjedelmét.

a) Az indokolási kötelezettség megsértéséről

37 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós intézmények jogi aktusainak az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolásának igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus jellegéhez, továbbá abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Az indokolás követelményét az adott ügy összes körülménye alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege, valamint a címzettek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyek magyarázathoz jutás iránti érdeke alapján. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt a kérdést, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Közelebbről egy információkérő határozat indokolását illetően emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése meghatározza annak lényegi elemeit. E rendelkezés a következőket írja elő:

„Ha a Bizottság határozat útján kéri a vállalkozásokat vagy a vállalkozások társulásait az információszolgáltatásra, közli a kérelem jogalapját és célját, meghatározza, milyen információra van szükség, és meghatározza azt a határidőt, amelyen belül az információt be kell nyújtani. A Bizottság utal a 23. cikkben előírt szankciókra, valamint utal a 24. cikkben előírt szankciókra vagy kiszabja azokat. Utal továbbá arra a jogra, hogy határozata a Bírósággal felülvizsgáltatható.”

39 E különös indokolási kötelezettség alapvető követelménynek minősül, nemcsak azért, hogy az információkérés indokoltsága kitűnjön, hanem azért is, hogy az érintett vállalkozások megérthessék együttműködési kötelességük mértékét védelemhez való joguk megtartása mellett (lásd: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 A „kérelem céljának” megjelölésére vonatkozó kötelezettség azt jelenti, hogy a Bizottságnak a kérelmében meg kell jelölnie a vizsgálatának tárgyát, tehát meg kell határoznia a versenyszabályokba ütköző állítólagos jogsértést (lásd: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 E tekintetben a Bizottság nem köteles a feltételezett jogsértésekről birtokában lévő valamennyi információt közölni az információkérő határozat címzettjével, és nem köteles e jogsértések pontos jogi minősítésére sem, amennyiben világosan megjelöli a vizsgálni kívánt feltételezéseket (lásd: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 E kötelezettség különösen azzal magyarázható, hogy – amint az az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdéséből és (23) preambulumbekezdéséből kitűnik – a Bizottság az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében egyszerű kérelem vagy határozat formájában felkérheti a vállalkozásokat vagy vállalkozások társulásait, hogy nyújtsanak be „minden szükséges információt” (2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 22. pont).

43 Ebből következik, hogy a Bizottság kizárólag olyan információk közlését kérheti, amelyek alkalmasak arra, hogy lehetővé tegyék számára azon feltételezett jogsértések vizsgálatát, amelyek a vizsgálatot indokolják, és amelyek feltüntetésre kerültek az információkérésben (lásd ebben az értelemben: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 23. pont; 2010. április 28-i Amann & Söhne és Cousin Filterie kontra Bizottság ítélet, T-446/05, EU:T:2010:165, 333. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Márpedig, mivel az információk szükségességét az információkérésben megjelölt célhoz viszonyítva kell értékelni, ezt a célt kellő pontossággal kell megjelölni, hiszen ellenkező esetben az információ szükségességét nem lehet meghatározni, és a Bíróság nem gyakorolhatja felülvizsgálati jogkörét (lásd: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Az, hogy a megtámadott határozat kellően meg van-e indokolva, vagy sem, tehát attól függ, hogy a Bizottság kellően egyértelműen meghatározta-e az általa vizsgálni kívánt feltételezett jogsértéseket (lásd ebben az értelemben: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 25. pont).

46 Az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése szerinti információkérő határozattal kapcsolatos indokolási kötelezettség terjedelmének értékelésekor figyelembe kell venni a vizsgálat azon szakaszát is, amelyben e határozatot meghozták, valamint azt, hogy a Bizottság már rendelkezett-e bizonyos, a feltételezett jogsértésekre vonatkozó információkkal, vagy sem (lásd ebben az értelemben: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 39. pont; Wahl főtanácsnok HeidelbergCement kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-247/14 P, EU:C:2015:694, 50. pont).

47 A jelen ügyben magából a megtámadott határozat címéből kitűnik, hogy azt az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése és 24. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján hozták meg.

48 A megtámadott határozat (1) preambulumbekezdésében a Bizottság megemlítette, hogy a Facebook-csoportnak egyrészt az adatok felhasználásával, másrészt pedig a Facebook közösségi hálózati platformjával kapcsolatban az Európai Gazdasági Térségben (EGT) tanúsított magatartását vizsgálja.

49 E határozat (3) preambulumbekezdésében a Bizottság a következőket állította:

„A Bizottság a vizsgálatát a Facebook általi adatfelhasználásra összpontosítja, amint az a Facebooknak a [DCMS-bizottság] által 2018. december 5-én és 2019. február 18-án közzétett egyes belső dokumentumaiból kitűnik. A Facebook fent említett belső dokumentumai 2012 és 2015 között keletkeztek. Úgy tűnik, hogy e dokumentumok egy része a Facebook belső megbeszéléseire, az üzleti stratégiákra, illetve a Facebook-adatokhoz való hozzáféréssel, a Facebook-funkciókhoz való hozzáféréssel és az adatok monetizálására irányuló stratégiákkal kapcsolatos magatartásokra vonatkozik, beleértve azt a lehetőséget is, hogy harmadik személyek számára hozzáférést biztosítsanak a Facebook-adatokhoz, illetve -funkciókhoz különböző típusú ellenszolgáltatás fejében és különböző feltételek mellett. Más dokumentumok azt mutatják, hogy a Facebook az Onavo alkalmazást arra használja, hogy kereskedelmi értékkel bíró adatokat szerezzen a versengő szolgáltatásokról.”

50 Így a Bizottság jelezte, hogy vizsgálatát a felperes általi adatfelhasználásra összpontosítja, amelyre a felperes bizonyos belső, a DCMS-bizottság által nyilvánosságra hozott dokumentumaiból derült fény, amelyek tartalmát a Bizottság röviden ismertette. Azt is jelezte, hogy más dokumentumok azt mutatják, hogy a felperes az Onavo alkalmazást arra használta, hogy kereskedelmi értékkel bíró adatokat szerezzen a versengő szolgáltatásokról.

51 A megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésében a Bizottság a következőket állapította meg:

„E dokumentumok alapján úgy tűnik, hogy a Facebook i. feltételekhez kötött adatmegosztási megállapodásokat kötött, amelyek növelik a Facebook és harmadik személyek közötti adatáramlást, ezáltal erősítve a Facebooknak az adatok potenciális piacán fennálló piaci erejét, illetve az adatfelhalmozás miatt akadályokat gördítve a piacra lépés elé; ii. a Facebook-termékek (többek között az Onavo alkalmazás, a Facebook Research alkalmazás és a Facebook Business Tools) arra való használatában álló magatartásokat tanúsított, hogy kereskedelmi értékű adatokat szerezzen a versengő szolgáltatásokról, ezáltal kizárva a potenciális versenytársakat, és akadályokat gördítve a közösségi hálózati szolgáltatások és/vagy más digitális szolgáltatások potenciális piacaira való belépés elé, és iii. olyan, potenciálisan hátrányosan megkülönböztető magatartásokat tanúsított, amelyek korlátozzák a Facebook adataihoz, funkcióihoz és alkalmazásprogramozási felületeihez (API) vagy más eszközökhöz való hozzáférést aszerint, hogy harmadik személyek versenytársnak minősülnek-e, ezáltal kizárva a potenciális versenytársakat, és akadályokat gördítve a közösségi hálózati szolgáltatások és/vagy más digitális szolgáltatások potenciális piacaira való belépés elé.”

52 A megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében a Bizottság az alábbiakra mutatott rá:

„A Bizottság a nyilvánosság számára hozzáférhető információk alapján úgy véli továbbá, hogy sor kerülhetett olyan esetekre, amikor a Facebook a Facebook Suite-ben blokkolta a versengő alkalmazásokra vagy [internetes] oldalakra való hivatkozásokat, ezáltal kizárva a potenciális versenytársakat, és akadályokat gördítve a közösségi hálózati szolgáltatások és/vagy más digitális szolgáltatások potenciális piacaira való belépés elé. Ezenkívül a nyilvánosság számára hozzáférhető információkra támaszkodva a Bizottság úgy véli, hogy a Facebook által a különböző kommunikációs platformjainak (azaz WhatsApp, Instagram és Facebook Messenger) integrálására vonatkozóan bejelentett terv megerősítheti a fogyasztók hírközlési szolgáltatójaként elfoglalt pozícióját azáltal, hogy a potenciális versenytársak kizárását eredményezi.”

53 A megtámadott határozat (6) preambulumbekezdésében a Bizottság a következőket állapította meg:

„E magatartások, amennyiben fennállásuk bebizonyosodik, az [EUMSZ] 101. és/vagy [EUMSZ] 102. cikkbe, valamint az EGT-Megállapodás 53. és/vagy 54. cikkébe ütköző egy vagy több jogsértésnek minősülhetnek.”

54 Először a felperesnek a Bizottság által indított vizsgálat tárgya egyértelműségének hiányára alapított érvét kell megvizsgálni.

1) A Bizottság által indított vizsgálat tárgyának meghatározásáról

55 A felperes lényegében úgy véli, hogy a megtámadott határozat indokolása nem egyértelmű, mivel e határozat (1)–(3) preambulumbekezdése arra enged következtetni, hogy a Bizottság vizsgálatának tárgya magában foglal minden olyan magatartást, amely adatfelhasználással jár, míg e határozat (4) és (5) preambulumbekezdése nem kimerítő példákat tartalmaz azon adatfelhasználásra és magatartásokra, amelyekkel a Bizottság a felperest gyanúsítja. Hozzáteszi, hogy a megtámadott határozat nem ír le semmilyen azonosítható versenyjogi jogsértést, és úgy tűnik, e határozat felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy valamennyi tevékenysége tekintetében általános és korlátlan ellenőrzést végezzen. Ennélfogva a Bizottság vizsgálata „önkényes információgyűjtéshez” hasonlítható, és a felperes nem tudja megismerni jogainak és kötelezettségeinek terjedelmét, a Törvényszék pedig nem tudja értékelni, hogy a szóban forgó információkérés indokolt-e, valamint hogy a kért információk szükségesek-e.

56 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperes érveit.

57 A Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni, hogy a megtámadott határozat (1) és (3) preambulumbekezdésének alapvetően bevezető jellege van. Így az (1) preambulumbekezdés meghatározza a vizsgálattal érintett jogalanyokat, nevezetesen a Facebook Inc.-t és a csoportjába tartozó valamennyi társaságot, ideértve többek között a WhatsApp Inc.-t, az Instagram LLC-t, a Facebook Israel Ltd-t és az Onavo Inc.-t, valamint azt a területet, amelyhez a vizsgálat tárgyát képező magatartások tartoznak, azaz az adatfelhasználást, a vizsgálat tárgyát képező szolgáltatásokat, azaz a Facebook közösségi hálózati platformját, valamint a vizsgált földrajzi kiterjedést, azaz az EGT-t.

58 Ami a megtámadott határozat (3) preambulumbekezdését illeti, a Bizottság abban megjelölte azon dokumentumokat, amelyek alapján úgy határozott, hogy megindítja a felperes általi adatfelhasználásra vonatkozó vizsgálatot.

59 A megtámadott határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében a Bizottság felsorolta azon magatartásokat, amelyekkel az e határozat (3) preambulumbekezdésében azonosított dokumentumok alapján a felperest gyanúsítja, és amelyekkel kapcsolatban vizsgálatot kíván folytatni.

60 A megtámadott határozat (6) preambulumbekezdésében a Bizottság megállapította, hogy az „ilyen magatartások” az EUMSZ 101. és EUMSZ 102. cikkbe, valamint az EGT-Megállapodás 53. és 54. cikkébe ütköző egy vagy több jogsértésnek minősülhetnek. Ezzel szükségképpen az e határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében említett magatartásokra utalt.

61 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint arra a Bizottság maga is hivatkozik – a megtámadott határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében említett magatartások kimerítően fel vannak sorolva. E felsorolással a Bizottság egyértelműen megjelölte az általa vizsgálni kívánt feltételezéseket, meghatározta a versenyszabályokba ütköző állítólagos jogsértéseket, és ezáltal a fenti 40. és 41. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében behatárolta a vizsgálatának tárgyát.

62 Következésképpen az ilyen indokolás eleget tesz az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében vett, az információkérés céljának megjelölésére vonatkozó kötelezettségnek.

63 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott többi értelmezés, miszerint a megtámadott határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében említett magatartások az adatfelhasználás „nem kimerítő jelleggel felsorolt példáinak” vagy ezzel kapcsolatos „konkrétabb magatartásoknak” tekintendők, a Bizottság által folytatott vizsgálat tárgyának a fenti 40. és 41. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal összeegyeztethetetlen, túlságosan kiterjesztő értelmezéséhez vezetne.

64 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely másodlagos uniós jogszabály szövegét – amennyiben lehetséges – úgy kell értelmezni, hogy összhangban legyen a Szerződés rendelkezéseivel és az uniós jog általános elveivel (2007. október 4-i Schutzverband der Spirituosen-Industrie ítélet, C-457/05, EU:C:2007:576, 22. pont; 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 174. pont; 2009. november 25-i Németország kontra Bizottság ítélet, T-376/07, EU:T:2009:467, 22. pont).

65 E körülmények között a felperes tévesen állítja, hogy a Bizottság vizsgálatának tárgya nem egyértelmű, mivel minden olyan magatartásra kiterjed, amely általa történő adatfelhasználással jár.

2) A kifogásolt magatartások leírásáról

66 A felperes azt állítja, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság vizsgálatának tárgyát úgy kell értelmezni, hogy az szigorúan a megtámadott határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében felsorolt magatartásokra korlátozódik, e határozat nem jelöli meg kellő pontossággal a Bizottság által feltételezett jogsértések egyes lényeges elemeit.

67 Először is a felperes azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem jelölte meg pontosan azokat a tevékenységeket vagy termékeket, amelyeket az e határozat (4) preambulumbekezdésének i. pontjában említett adatmegosztási megállapodások érinthetnek, sem pedig az említett határozat (4) preambulumbekezdésének iii. pontjában említett, az adatokhoz, funkciókhoz és alkalmazásainak programozási felületeihez vagy más eszközökhöz való hozzáférést korlátozó, hátrányosan megkülönböztető magatartásokat. Másodszor a Bizottság nem azonosított olyan versenytársat vagy versenytársakat, amelyek a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésének ii. pontjában említett hátrányosan megkülönböztető magatartások következtében sérelmet szenvedhettek a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében említett, a versenytársak reklámjaira vagy internetes oldalaira való hivatkozások állítólagos blokkolása, valamint a felperes különböző kommunikációs platformjainak integrálására vonatkozó előzetes terv következtében. Harmadszor az e határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében tett, a potenciális versenytársak kiszorítására és a belépési akadályok létrehozására való utalások annyira általánosak, hogy nem határozzák meg a Bizottság gyanújának tárgyát képező magatartás jellegét. Ráadásul az állítólagos kiszorítás, illetve az

állítólagos akadályok típusa vagy eredete meghatározásának hiányában nem lehet különbséget tenni a versenyellenes kiszorítás és az érdemeken alapuló, a kevésbé hatékony versenytársak kiszorítását eredményező verseny között.

68 A felperes szerint e pontatlanságok miatt lehetetlen eldönteni, hogy a Bizottság észszerűen feltételezhette-e, hogy a megtámadott határozatban említett dokumentumok egy része segíteni fogja őt az e határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében említett magatartások tényleges fennállásának megállapításában. A felperes példaként három, a Bizottság által benyújtani kért dokumentumra, valamint a megtámadott határozatban említett keresőkifejezésekre hivatkozik, miközben e dokumentumok tartalma nem releváns az e határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében említett magatartások fennállásának vizsgálata szempontjából, és a szóban forgó kifejezések nem mutatnak semmilyen, az említett magatartásokkal való hihető kapcsolatot. A felperes arra sem képes, hogy hasznosan ismertethesse észrevételeit a Bizottsággal, és lényegében ki kell találnia, hogy mit kifogásolnak vele szemben.

69 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperes érveit.

70 Meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat meghozatalának körülményeire, és a vizsgálat azon szakaszára tekintettel, amelyben e határozatot meghozták, a megtámadott határozat indokolása megfelel-e a fenti 37–46. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak.

71 A Bizottság a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésében leírta azon magatartásokat, amelyekkel a felperest gyanúsítja, valamint a felperes azon termékeit és szolgáltatásait, amelyeket e magatartások adott esetben érintenek. E preambulumbekezdésben először is olyan adatmegosztási megállapodásokat említett, amelyek megerősítik a felperesnek az adatok potenciális piacán fennálló piaci erejét, illetve akadályokat gördítenek az ilyen piacra való belépés elé, másodszor azzal kapcsolatos magatartásokat említett, hogy a felperes az Onavo, a Facebook Research és a Facebook Business Tools terméket arra használja, hogy kereskedelmi értékű adatokat szerezzen a versengő szolgáltatásokról, harmadszor pedig olyan potenciálisan hátrányosan megkülönböztető magatartásokat említett, amelyek korlátozzák a versenytársaknak a felperes adataihoz, funkcióihoz és alkalmazásprogramozási felületeihez való hozzáférését. Az utolsó két magatartástípust illetően a Bizottság kifejtette, hogy azok azzal a hatással járhatnak, hogy kizárják a potenciális versenytársakat, vagy akadályokat gördítenek a közösségi hálózati szolgáltatások és más digitális szolgáltatások potenciális piacaira való belépés elé.

72 A megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében a Bizottság megemlítette, hogy sor kerülhetett olyan esetekre, amikor a felperes bizonyos alkalmazásaiban blokkolta a versenytársak alkalmazásaira vagy internetes oldalaira való hivatkozásokat, ezáltal kizárva a potenciális versenytársakat, és akadályokat gördítve a közösségi hálózati szolgáltatások és más digitális szolgáltatások potenciális piacaira való belépés elé. A Bizottság hozzátette, hogy a felperes azon terve, hogy a különböző kommunikációs platformjait, nevezetesen a WhatsAppet, az Instagramot és a Facebook Messengert integrálja, megerősítheti a fogyasztók hírközlési szolgáltatójaként elfoglalt pozícióját azáltal, hogy a potenciális versenytársak kizárását eredményezi.

73 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (4) és (5) preambulumbekezdése tartalmazza azon magatartások tárgyának vagy hatásának világos és egyértelmű leírását, amelyekkel a Bizottság a felperest gyanúsítja, valamint megemlíti a felperes e magatartások által esetlegesen érintett termékeit vagy szolgáltatásait. Az ilyen információk lehetővé teszik továbbá a vizsgálat tárgyát képező termékek és az e határozat meghozatalát indokoló feltételezett jogsértések kellő pontossággal való meghatározását.

74 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot kétségkívül körülbelül egy évvel az első, 2019. március 13-án hozott információkérő határozatot követően, és a felperessel folytatott, a fenti 3–9. pontban említett levélváltás után hozta meg, amely levélváltás keretében a felperes a vizsgálat céljából bizonyos információkat szolgáltatott a Bizottságnak. Mindazonáltal a megtámadott határozatot az 1/2003 rendelet szerinti közigazgatási eljárás előzetes vizsgálati szakasza keretében hozták meg, amelynek célja annak lehetővé tétele, hogy a Bizottság összegyűjtse a versenyszabályok megsértésének fennállását alátámasztó vagy azt cáfoló valamennyi releváns elemet, és előzetesen állást foglaljon az eljárás irányát és későbbi alakulását illetően (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 E tényezőkre tekintettel meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat indokolása lehetővé teszi egyrészt a felperes számára annak ellenőrzését, hogy a kért információk szükségesek-e a vizsgálathoz, másrészt lehetővé teszi az uniós bíróság számára felülvizsgálati jogkörének gyakorlását. Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot kellőképpen megindokolta.

76 E következtetést nem kérdőjelezik meg a felperes fenti 67. pontban említett érvei.

77 A fenti 41. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel ugyanis a Bizottságnak a megtámadott határozatban egyértelműen meg kellett jelölnie az általa vizsgálni kívánt gyanúkat, de nem kellett közölnie a felperessel a feltételezett jogsértésekkel kapcsolatban rendelkezésére álló valamennyi információt, és e jogsértések pontos jogi minősítését sem kellett elvégeznie.

78 Ennélfogva a felperes állításával ellentétben a Bizottságot a jelen ügyben terhelő indokolási kötelezettség a megtámadott határozat meghozatalának szakaszában nem követelte meg a felperes azon tevékenységeinek és termékeinek pontosabb megjelölését, amelyeket a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésének i–iii. pontja szerinti magatartások érinthetnek, sem az e határozat (4) preambulumbekezdésének ii. pontjában és (5) preambulumbekezdésében említett magatartások által sértett potenciális versenytársak pontosabb azonosítását, sem pedig a potenciális versenytársak kiszorítására és a belépési akadályok létrehozására vonatkozó további pontosításokat.

79 Ráadásul a megtámadott határozat (1) preambulumbekezdésében a Bizottság meghatározta vizsgálatának földrajzi hatályát, amely nevezetesen az EGT-re terjedt ki, és annak tárgyi hatályát, azaz az adatok felperes általi felhasználását, valamint a felperes közösségi hálózati platformját. Amint arra a Bizottság helyesen hivatkozik, pusztán az a tény, hogy a vizsgálat számos tevékenységet érint, és hogy e vizsgálat földrajzi hatálya kiterjedt, önmagában nem tekinthető homályos indokolásra utaló körülménynek.

80 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes által kifogásolt feltételezett pontatlanságok nem nehezítették meg azt, hogy a felperes megértse a vizsgálat célját és tárgyát, valamint azon jogsértések gyanúját, amelyekkel kapcsolatban a Bizottság vizsgálatot kívánt folytatni, sem pedig azt, hogy a Törvényszék gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét.

81 Végül, ami a felperes által felhozott, a megtámadott határozat (4) és (5) preambulumbekezdésében említett magatartások fennállásának vizsgálata szempontjából állítólag nem releváns, példálózó jelleggel hivatkozott dokumentumokra és keresőkifejezésekre alapított érveket illeti, azok valójában az e dokumentumok és keresőkifejezések vizsgálathoz való szükségességének vitatására irányulnak. Márpedig a kért információk szükségességét vitató érvek a megtámadott határozat

érdemi jogszerűségére vonatkoznak, és nem vehetők figyelembe az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap vizsgálata során (lásd ebben az értelemben: 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet, T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva a Törvényszék ezen érveket a második jogalap vizsgálata keretében elemzi majd.

82 A fentiekre tekintettel a felperes tévesen hivatkozik az EUMSZ 296. cikkben és az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdésében előírt indokolási kötelezettség megsértésére a Bizottság vizsgálatának tárgyát, és azon magatartások leírását illetően, amelyek fennállását ezen intézmény a vizsgálata keretében ellenőrizni kívánja.

b) A jogbiztonság elvének, a védelemhez való jognak és a megfelelő ügyintézéshez való jognak a megsértéséről

83 A jogbiztonság elvének, a védelemhez való jognak és a megfelelő ügyintézéshez való jognak a megsértésére alapított kifogásokat illetően meg kell állapítani, hogy a felperes ezek alátámasztására egyetlen önálló – az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap alátámasztására előadottaktól elkülönülő – érvet sem terjeszt elő. E kifogásokat ennélfogva el kell utasítani.

84 A fentiekből következik, hogy az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. A megtámadott határozatban említett keresőkifejezések meghatározását és a vizsgálat szempontjából nem releváns dokumentumok kezelését illetően az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, negyedik jogalapról

85 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette az indokolási kötelezettséget egyrészt a megtámadott határozatban említett keresőkifejezések meghatározását, másrészt pedig a megtámadott határozatban foglaltak teljesítése érdekében benyújtott, a Bizottság vizsgálata szempontjából nem releváns dokumentumok kezelését illetően.

a) A keresőkifejezések megfelelőségéről

86 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság elmulasztott magyarázatot adni arra, hogyan és miért tekintette úgy, hogy az általa alkalmazni kért keresőkifejezések csak a vizsgálata szempontjából releváns dokumentumokat azonosítják, lehetővé téve számára annak megállapítását, hogy az általa feltételezett jogsértéseket elkövették-e.

87 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

88 Amint az a fenti 57–82. pontból kitűnik, a Bizottság a megtámadott határozatot kellően megindokolta a vizsgálatának tárgyát, és azon magatartások leírását illetően, amelyek fennállását a vizsgálata keretében ellenőrizni kívánta, valamint a kért információk szükségességét illetően.

89 A fenti 37–46. pontban felidézett rendelkezésekre és ítélkezési gyakorlatra tekintettel, amelyek behatárolják az információkérő határozat indokolására vonatkozó kötelezettség terjedelmét, e kötelezettség nem terjed addig, hogy a Bizottságnak minden egyes kért információ vagy – mint a jelen ügyben – minden egyes alkalmazni kért keresőkifejezés tekintetében konkrétan meg kellene

indokolnia, hogy milyen okokból véli úgy, hogy az adott információ vagy keresőkifejezés egyrészt szükséges a vizsgálatához, másrészt pedig, hogy az csak az e vizsgálat szempontjából releváns információkat tartalmazza, illetve azonosítja.

90 Ilyen indokolásnak a Bizottsággal szembeni előírása a szükségesség elvére tekintettel ezen intézményt terhelő, a lenti 110–114. pontban említett kötelezettségeket is meghaladná. Közelebbről az információkérés és a feltételezett jogsértés közötti összefüggés követelménye teljesül, ha a Bizottság a kérelem időpontjában észszerűen feltételezheti, hogy ezen információk segíthetik őt e jogsértés fennállásának megállapításában. A Bizottságtól e tekintetben semmilyen bizonyosság nem követelhető meg.

91 Egyébiránt, amint az a fenti 37. pontból következik, az indokolási kötelezettség teljesítését nemcsak a jogi aktus szövegére, hanem összefüggéseire tekintettel is kell vizsgálni.

92 E tekintetben, amint arra a fenti 74. pont emlékeztet, a megtámadott határozatot az 1/2003 rendelet szerinti közigazgatási eljárás előzetes vizsgálati szakasza keretében hozták meg, amelynek célja annak lehetővé tétele, hogy a Bizottság összegyűjtse a versenyszabályok megsértésének fennállását alátámasztó vagy azt cáfoló valamennyi releváns elemet, és előzetesen állást foglaljon az eljárás irányát és későbbi alakulását illetően.

93 Közelebbről, a megtámadott határozathoz hasonló információkérésnek kizárólag az a célja, hogy a Bizottság számára lehetővé tegye egy meghatározott ténybeli és jogi helyzet tényleges fennállásának és hatókörének megállapításához szükséges információk és dokumentumok összegyűjtését (2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 37. pont).

94 Ráadásul a megtámadott határozatot a felperes és a Bizottság közötti levélváltást követően hozták meg, amely keretében többek között a felperes maga határozott meg bizonyos olyan keresőkifejezéseket, amelyek relevánsak lehetnek annak érdekében, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássa az utóbbi által megkapni kívánt információkat. Így többek között a megtámadott határozat I.C melléklete bizonyos keresőkifejezések vonatkozásában jelzi, hogy azokat a Bizottság által 2019. március 13-án küldött információkérésre válaszul a felperes határozta meg. Ezenkívül a megtámadott határozatnak a – Bizottság által utóbb visszavont, 2019. november 11-i információkérő határozatra vonatkozó – (15) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság a felperes által a 2019. március 13-i információkérésre adott válasz és a felperesnek a DCMS-bizottság által közzétett belső dokumentumai alapján készítette el az általa alkalmazni kért keresőkifejezéseket listáját. Márpedig nem vitatott, hogy a megtámadott határozatban szereplő keresőkifejezések a 2019. november 11-i határozatban is szerepeltek.

95 A fentiekre tekintettel a felperes a megtámadott határozatban szereplő keresőkifejezések megfelelőségét illetően nem hivatkozhat eredményesen az indokolási kötelezettség megsértésére.

b) A nem releváns dokumentumok kezeléséről

96 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság az eredeti határozatban nem indokolta meg azt, hogy miért nem engedélyezte a keresőkifejezések alkalmazását követően azonosított dokumentumok relevanciájának ellenőrzését. Közelebbről, először is a Bizottság nem fejtette ki, hogy miért nem teheti lehetővé a felperes számára azt, hogy bizonyos dokumentumok benyújtását megtagadja, még akkor sem, ha független és az Unióban hivatásuk gyakorlására jogosult ügyvédei úgy ítélték meg, hogy e dokumentumok nyilvánvalóan nem relevánsak. Másodszor a Bizottság nem fejtette

ki azon okokat, amelyek miatt az ügyvéd és ügyfele közötti kommunikáció körébe tartozó bizalmas információkat tartalmazó dokumentumokat nem küldik meg neki, miközben személyes adatokat tartalmazó dokumentumokat át lehet adni neki. E tekintetben a felperes azt állítja, hogy az eredeti határozatnak, mivel személyes adatokat tartalmazó információk szolgáltatását írta elő, ezen információk védelme érdekében megfelelő és elégséges garanciákról kellett volna rendelkeznie. Márpedig a Bizottság nem indokolta meg az ilyen garanciák nyújtásának megtagadását.

97 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

98 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az eredeti határozat 1. cikke előírja, hogy a felperes benyújtja a Bizottsághoz az e határozat I.A, I.B és I.C mellékletében említett dokumentumokat. A módosító határozat 3. cikkében a Bizottság különleges eljárást írt elő a felperes által a megtámadott határozat értelmében benyújtandó azon dokumentumok tekintetében, amelyek nem kapcsolódnak az üzleti tevékenységeihez, és amelyek érzékeny személyes adatokat tartalmaznak.

99 Ezenkívül 2021. február 8-án a felperes az eljárási szabályzat 86. cikke alapján a módosító határozat meghozatalának figyelembevétele érdekében kiigazította a keresetlevelet. Ennélfogva és a fenti 15. pontban említett kereseti kérelmekre tekintettel a felperes keresetének tárgya a módosító határozattal módosított eredeti határozat megsemmisítése iránti kérelem.

100 A jelen ügyben a Törvényszék a módosító határozatból eredő módosítások figyelembevétele nélkül nem határozhat az eredeti határozat jogszerűségéről.

101 Márpedig valamely természetes vagy jogi személy által indított megsemmisítés iránti kereset csupán abban az esetben elfogadható, amennyiben e személynek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Ez az érdek feltételezi, hogy e jogi aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat, és a kereset ezért – eredményét tekintve – az azt indító fél javára szolgálhat (2015. szeptember 17-i Mory és társai kontra Bizottság ítélet, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 55. pont). Analógia útján ugyanez vonatkozik a valamely jogalapra való hivatkozáshoz fűződő érdekre (2017. február 28-i Canadian Solar Emea és társai kontra Tanács ítélet, T-162/14, nem tették közzé, EU:T:2017:124, 68. pont).

102 A jelen ügyben a felperes a módosító határozat meghozatalát megelőzően nem nyújtott be a Bizottsághoz olyan dokumentumokat, amelyek az e határozatban előírt, virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás hatálya alá tartoztak volna.

103 Ennélfogva a felperesnek adott esetben semmilyen előnye nem származhat az eredeti határozatnak az indokolási kötelezettség abból eredő megsértése miatti esetleges megsemmisítéséből, hogy e határozat nem említi meg egyrészt azokat az okokat, amelyek kizárják annak lehetőségét, hogy a felperes bizonyos dokumentumok közlését megtagadja, másrészt pedig azokat az okokat, amelyek miatt e határozat nem rendelkezett bizonyos természetes személyek magánéletének védelmét szolgáló olyan konkrét garanciákról, mint például a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárásról.

104 Ebből következik, hogy e kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

105 Mivel a felperes által a negyedik jogalap alátámasztására felhozott érvek egyike sem megalapozott, e jogalapot el kell utasítani.

3. Az 1/2003 rendelet 18. cikkének megsértésére, a védelemhez való jog megsértésére és hatáskörrel való visszaélésre alapított, második jogalapról

106 Második jogalapjával a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat sérti az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdését, mivel azzal, hogy arra kötelezte, hogy számos, a Bizottság vizsgálata szempontjából nem releváns dokumentumot mutasson be, e határozat ellentétes a szükségesség elvével, sérti a védelemhez való jogát, és az 1/2003 rendelet 18. cikke által a Bizottságra ráruházott hatáskörrel azon jogellenes célból való visszaélésnek minősül, hogy ezen intézmény olyan információkat szerezzen, amelyek a megtámadott határozatban leírt potenciális jogsértések vonatkozásában nem relevánsak.

107 A második jogalap három részből áll.

a) A második jogalapnak az 1/2003 rendelet 18. cikke (1) és (3) bekezdésének megsértésére alapított, első részéről

108 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette az 1/2003 rendelet 18. cikkében kimondott szükségesség elvét. Azt állítja, hogy a megtámadott határozatban említett keresőkifejezések alkalmazása elkerülhetetlenül nagyszámú, a Bizottság vizsgálata szempontjából nem releváns dokumentum összegyűjtéséhez vezet egyrészt azon időszak hosszú időtartama miatt, amely vonatkozásában a kereséseket kérték, másrészt pedig azért, mert a szóban forgó keresőkifejezések igen elterjedt szavak, illetve kifejezések, sőt a köznyelvbe tartoznak. Az ilyen keresőkifejezések tehát a Bizottság vizsgálatának tárgyát képező magatartásoktól idegen kontextusban is használhatók. A felperes továbbá azt is állítja, hogy a Bizottság megsértette a szükségesség elvét azáltal, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke alapján folytatott helyszíni vizsgálatok keretében a vállalkozások számára biztosított garanciákkal legalább egyenértékű garanciák nyújtása nélkül kérte számos dokumentum benyújtását.

109 A Bizottság vitatja a felperesnek a megtámadott határozatban szereplő egyes keresőkifejezésekkel szemben felhozott érveinek elfogadhatóságát azzal az indokkal, hogy – mivel azokat első alkalommal a válaszadás szakaszában hozták fel – azok elkésettek, és ráadásul csak a válasz egyik mellékletében szerepelnek.

110 Az 1/2003 rendelet (23) preambulumbekezdése szerint a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az EUMSZ 101. cikkben megtiltott bármilyen megállapodás, döntés vagy összehangolt magatartás, illetve az EUMSZ 102. cikkben tiltott erőfölénnyel való visszaélés felderítéséhez szükséges információk megadását az egész Unióban megkövetelhesse.

111 Ezenkívül az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében egyszerű felszólítás vagy határozat formájában felkérheti a vállalkozásokat vagy vállalkozások társulásait, hogy nyújtsanak be „minden szükséges információt”.

112 Amint arra a Törvényszék a fenti 43. pontban emlékeztetett, a Bizottság kizárólag olyan információk közlését kérheti, amelyek alkalmasak arra, hogy lehetővé tegyék azon feltételezett jogsértések vizsgálatát, amelyek a vizsgálatot indokolják, és amelyek feltüntetésre kerültek az információkérésben.

113 Az 1/2003 rendelet által a Bizottságra ruházott széles vizsgálati jogkörre tekintettel a Bizottság feladata annak értékelése, hogy valamely információ szükséges-e a versenyszabályok megsértésének feltárásához. Még akkor is, ha már rendelkezik a jogsértés fennállására utaló valószínűsítő körülményekkel, sőt bizonyítékokkal, a Bizottság jogszerűen tekintheti szükségesnek olyan kiegészítő információk kérését, amelyek lehetővé teszik számára, hogy jobban körülhatárolja a jogsértés terjedelmét, időtartamát vagy az érintett vállalkozások körét (2021. január 28-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet, C-466/19 P, EU:C:2021:76, 69. pont).

114 Ami az uniós bíróság által a Bizottságnak az információk szükséges jellegére vonatkozó értékelését illetően gyakorolt felülvizsgálatot illeti, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy e jelleget az információkérésben említett célra, vagyis a jogsértések Bizottság által vizsgálni kívánt gyanújára tekintettel kell értékelni. Az információkérés és a feltételezett jogsértés közötti összefüggés követelménye teljesül, ha a Bizottság a kérelem időpontjában észszerűen feltételezheti, hogy ezen információk segíthetik őt e jogsértés fennállásának megállapításában (2021. január 28-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet, C-466/19 P, EU:C:2021:76, 70. pont).

115 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 1. cikkének első bekezdésében a Bizottság úgy határozott, hogy a felperesnek közölnie kell vele az e határozat I.A, I.B és I.C mellékletében említett információkat. Az I.A melléklet meghatározza a releváns fogalmakat, valamint a kért dokumentumok benyújtása során tiszteletben tartandó – többek között technikai – utasításokat tartalmaz. Az I.B melléklet a bemutatásra vonatkozó utasításokat tartalmaz. Az I.C melléklet a felperes által belső dokumentumaiban lefuttatandó keresőkifejezéseket, valamint erre vonatkozó magyarázatokat tartalmaz. A Bizottság által kért dokumentumok azok, amelyek e keresőkifejezéseknek megfelelnek, és amelyeket egyes letétkezelők (custodians) készítettek saját maguk számára, vagy amelyeket ez utóbbiak kaptak. Három letétkezelőről van szó, nevezetesen *[bizalmas]*. [1]

1) A felperes érveinek terjedelméről és a vitatott keresőkifejezések azonosításáról

116 Azon érvelésének alátámasztása érdekében, miszerint a megtámadott határozatban említett keresőkifejezések alkalmazása nagyszámú nem releváns dokumentumot tartalmazó eredményhez vezet, a felperes különösen bizonyos, a megtámadott határozat I.C mellékletében említett keresőkifejezéseket jelöl meg azzal érvelve, hogy azokat nem kimerítő, az érvelésének szemléltetésére szolgáló példáknak kell tekinteni. Hozzáteszi, hogy észszerűtlen, sőt lehetetlen lett volna minden egyes keresőkifejezést külön-külön megjelölni.

117 Emlékeztetni kell arra, hogy pusztán az a tény, hogy a Törvényszék a felperes által megsemmisítés iránti keresetének alátámasztására felhozott valamely jogalapot megalapozottnak minősít, nem teszi lehetővé számára, hogy automatikusan teljes egészében megsemmisítse a megtámadott aktust. A teljes megsemmisítés ugyanis nem lehetséges akkor, ha nyilvánvaló, hogy az említett, kizárólag a vitatott aktus egy sajátos részére vonatkozó jogalap csak részleges megsemmisítés elérésére alkalmas (2008. december 11-i Bizottság kontra Département du Loiret ítélet, C-295/07 P, EU:C:2008:707, 104. pont).

118 E tekintetben valamely uniós aktus részleges megsemmisítése csak abban az esetben lehetséges, ha a megsemmisíteni kért elemek elválaszthatók az aktus többi részétől. Ez az elválaszthatósági követelmény nem teljesül, ha az aktus részleges megsemmisítése folytán annak lényeges tartalma

[1] Kitakart bizalmas adatok.

megváltozna. Ami a vitatott rendelkezések elválaszthatóságának vizsgálatát illeti, ahhoz meg kell vizsgálni az említett rendelkezések hatályát annak értékelése végett, hogy a megsemmisítésük módosítaná-e a megtámadott határozat szellemét és lényegét (lásd: 2015. július 16-i Bizottság kontra Tanács ítélet, C-425/13, EU:C:2015:483, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 1. cikke az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján arra kötelezi a felperest, hogy nyújtsa be az e határozat mellékleteiben említett dokumentumokat, vagyis azokat, amelyeket az említett mellékletekben szereplő keresőkifejezéseknek a felperes adatbázisaiban való lefuttatásával azonosítanak, és amelyeket bizonyos letétkezelők az adott időszakban saját maguk számára készítettek, vagy amelyeket ez utóbbiak kaptak.

120 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a szükségesség elve Bizottság általi tiszteletben tartásának átfogó értékelése – feltéve, hogy lehetséges – nem megfelelő. Az a körülmény ugyanis, hogy bizonyos keresőkifejezések, amint azt a felperes állítja, túl homályosak lehetnek abban az értelemben, hogy a Bizottság – azáltal, hogy megkövetelte az e keresőkifejezések alkalmazásával azonosított valamennyi dokumentum benyújtását – megsértette a szükségesség elvét, nem befolyásolja azt a tényt, hogy más keresőkifejezések kellően pontosak, illetve célzottak lehetnek ahhoz, hogy lehetővé tegyék a fenti 114. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében megkövetelt összefüggés megállapítását.

121 Ebből következik, hogy a Törvényszéknek, ha úgy ítélné meg, hogy bizonyos keresőkifejezéseket túl homályosan határoztak meg, és így azok a szükségesség elvét megsértve szerepelnek a megtámadott határozatban, e határozatot csak annyiban kellene megsemmisítenie, amennyiben az arra kötelezi a felperest, hogy nyújtsa be a szóban forgó keresőkifejezések alkalmazásával azonosított dokumentumokat.

122 Az ilyen részleges megsemmisítés nem lenne hatással a felperesnek a megtámadott határozat 1. cikke szerinti azon kötelezettségére, hogy a szükségesség elvének megfelelően elfogadott többi keresőkifejezés alkalmazásával azonosított dokumentumokat benyújtsa. Ezáltal az ilyen részleges megsemmisítés a fenti 118. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében nem módosítaná sem a megtámadott határozat szellemét, sem annak lényegét.

123 Egyébiránt az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós intézmények jogi aktusait megilleti a jogszerűség vélelme, amelyet a megsemmisítést kérelmezőknek kell megdönteniük, előterjesztve az alperes intézmény által végzett értékelések megkérdőjelezésére alkalmas bizonyítékokat (lásd: 1999. október 6-i Salomon kontra Bizottság ítélet, T-123/97, EU:T:1999:245, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

124 E körülmények között a szükségesség elve tiszteletben tartásának a Törvényszék általi felülvizsgálata kizárólag a felperes által konkrétan vitatott keresőkifejezésekre terjedhet ki. A többi keresőkifejezést úgy kell tekinteni, hogy azokat ezen elvnek megfelelően határozták meg.

125 A felperes bizonyos keresőkifejezéseket a keresetlevélben megjelölt, míg másokat csak a válaszadás szakaszában, egyeseket e beadvány szövegében, másokat annak valamely mellékletében.

126 A Bizottság vitatja a felperesnek az első alkalommal a válaszadás szakaszában említett keresőkifejezésekkel szemben felhozott érveinek elfogadhatóságát azon az alapon, hogy azok elkésettek, és csak a válasz valamely mellékletében szerepelnek.

127 Márpedig az eljárási szabályzat 84. cikkéből kitűnik, hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.

128 Az e rendelkezés értelmében vett „jogalap” fogalmát kiterjesztően úgy értelmezték, hogy az a kifogásokra (2018. november 29-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-459/16, nem tették közzé, EU:T:2018:857, 25. pont), sőt az egyszerű „érvekre” is vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2019. július 11-i Silver Plastics és Johannes Reifenhäuser kontra Bizottság ítélet, T-582/15, nem tették közzé, EU:T:2019:497, 198. pont).

129 A jelen ügyben a felperes lényegében azt állítja, hogy az új keresőkifejezéseknek a válaszadás szakaszában történő megemlítése egyszerűen a keresetlevélben már kifejtett érvek alátámasztására, nem pedig a Bizottság által az ellenkérelem szakaszában előterjesztett ellenérvek vagy ellenbizonyítékok cáfolására irányul. Mindazonáltal a fenti 120. és 121. pontban kifejtett indokokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes ezzel új érvelést fejtett ki olyan elemekkel szemben, amelyeket egyrészt a keresetlevélben nem vitatott kifejezetten, noha megtehette volna, és amelyekre másrészt a Bizottság az ellenkérelemben nem hivatkozott.

130 Ráadásul a szóban forgó azon keresőkifejezéseket illetően, amelyek nem magában a válasz szövegében szerepelnek, hanem kizárólag annak valamely mellékletében, emlékeztetni kell arra, hogy a mellékleteknek pusztán bizonyító és kisegítő szerepük van (2002. március 21-i Joynson kontra Bizottság ítélet, T-231/99, EU:T:2002:84, 154. pont).

131 Következésképpen a felperesnek az első alkalommal a válaszadás szakaszában hivatkozott keresőkifejezésekre alapított érveit mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.

2) A keresetlevélben említett keresőkifejezések ellen irányuló érvek megalapozottságáról

132 Először is a felperes azt állítja, hogy a „big question” (nagy kérdés), a „for free” (ingyen), a „not good for us” (nem jó nekünk) és a „shut* down” (lezár) kifejezések a köznyelvben jellegüknél fogva olyan témákra utalhatnak, amelyeknek mindenesetre semmi közük a Bizottság vizsgálatának körébe tartozó magatartásokhoz vagy gyakorlatokhoz. Ezért az ilyen keresőkifejezések nyilvánvalóan túl homályosak és általánosak, és jelentős mértékű „önkényes információgyűjtést” jelentenek. Hozzáteszi, hogy ezen általános kifejezések közéleti személyiségekre *[bizalmas]* vonatkozó dokumentumokra történő alkalmazása növeli a nem releváns találatok elérésének valószínűségét. Ez utóbbiak ugyanis a felperes üzleti tevékenységeinek valamennyi aspektusáért felelősséget vállalnak, és felügyelik e tevékenységeket, beleértve azokat is, amelyeknek csak kevéssé vagy egyáltalán nincs közük a vizsgálat tárgyát képező tényekhez, mint például az emberi erőforrásokat, a vállalkozás pénzügyi szervezetét és szociális felelősségét, illetve a rájuk jellemző személyi projektekben és filantróp tevékenységekben való részvételüket. Egyébiránt a felperes példálózó jelleggel hivatkozik néhány olyan, bizonyos keresőkifejezések alkalmazásával azonosított dokumentumra, amely dokumentumok szerinte nem relevánsak.

133 A Bizottság vitatja a „big question”, a „for free”, a „not good for us” és a „shut* down” keresőkifejezésre vonatkozó állításokat.

134 A „big question” keresőkifejezést illetően a Bizottság helyesen érvel azzal – anélkül, hogy azt a felperes vitatná –, hogy e kifejezés megjelenik a *[bizalmas]* által két munkatársának küldött elektronikus levélben, amelynek a címzettje másolatban *[bizalmas*]. Ezen elektronikus levélben

[bizalmas] utasítást adott arra, hogy bizonyos piaci szereplőkkel szemben tagadják meg a felperes alkalmazásprogramozási felületeihez (API) való hozzáférést. Ezen elektronikus levél a „big question” kifejezéssel egy e tekintetben meghozandó stratégiai döntést jelölt meg. A Bizottság ebből azt a következtetést vonja le – anélkül, hogy a felperes ezt vitatná –, hogy a „big question” szavak megjelenhettek az ezen elektronikus levélre adott válaszokban, vagy a fent említett személyek által ezt követően írt, a szóban forgó „nagy kérdésre” utaló elektronikus levelekben, vagy ugyanezen személyektől származó, esetleges hasonló versenyellenes stratégiai döntésekre hivatkozó más elektronikus levelekben is.

135 Márpedig, amint az a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésének iii. pontjából kitűnik, a Bizottság a Facebook adataihoz, funkcióihoz és API-jaihoz vagy más eszközökhöz való hozzáférést aszerint korlátozó, potenciálisan hátrányosan megkülönböztető magatartások fennállását kívánja vizsgálni, hogy harmadik személyek versenytársnak minősülnek-e, amely magatartások így kizárják a potenciális versenytársakat, és akadályokat gördítenek a közösségi hálózati szolgáltatások és más digitális szolgáltatások potenciális piacaira való belépés elé.

136 A felperes nem állíthatja, hogy a Bizottságnak az ezen eredeti elektronikus levélre hivatkozó vagy azzal összefüggő elektronikus levelekre kellett volna korlátoznia a kérelmét, vagy más módon kellett volna jelentősen korlátoznia azt, például úgy, hogy sokkal rövidebb időszakokat határoz meg, vagy csak az adott személyek közötti kommunikációra összpontosít. Azt sem állíthatja, hogy e kifejezésnek a három letétkezelő által egy hétéves időszakban készített vagy kapott valamennyi dokumentumra való alkalmazása jelentős mértékű „önkényes információgyűjtésnek” minősül.

137 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a „big question” keresőkifejezés kizárólag két letétkezelőre, nevezetesen *[bizalmas]-ra* alkalmazandó, és hogy az e keresőkifejezésre vonatkozó kérelemmel érintett időszak megegyezik azzal az időszakkal, amelyet maga a vizsgálat is érint.

138 Ennélfogva, és tekintettel a fenti 134. pontban felidézett, a felperes által nem vitatott körülményekre, a Bizottság – azáltal, hogy a „big question” keresőkifejezés alkalmazásával azonosított dokumentumok benyújtására kérte a felperest annak ellenére, hogy e kifejezés a köznyelvben is használatos – a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a fenti 114. pontban említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően észszerűen feltételezhette, hogy ezen információk segítik majd az e határozat (4) preambulumbekezdésének iii. pontjában említett magatartás fennállásának megállapításában.

139 A „for free” keresőkifejezést illetően a Bizottság – helyesen, és anélkül, hogy azt a felperes vitatná – arra hivatkozik, hogy e kifejezés szerepel a DCMS-bizottság által közzétett egyik elektronikus levélben, amely a felperesnek az adatok monetizálására irányuló üzleti stratégiáira, többek között annak különböző lehetőségeire hivatkozott, hogy harmadik alkalmazásfejlesztők számára hozzáférést biztosítsanak az API-khoz és a felperes felhasználóira vonatkozó adatokhoz. A felperes azt sem vitatja, hogy az elektronikus levél szerzője azt a kérdést fejtegette, hogy a hozzáférést ingyenesen vagy térítés ellenében – reklámkiadásokhoz kötve vagy az adatok és az API-k teljes kölcsönössége ellenében – nyújtsák-e, amely kölcsönösség értelmében a felperes API-jait és adatait az API-n keresztül a Facebook platformon futó külső alkalmazások rendelkezésére bocsátanák ingyenesen az ezen alkalmazások felhasználóira vonatkozó adatok felperessel való megosztása ellenében. A Bizottság ebből azt a következtetést vonja le – anélkül, hogy azt a felperes vitatná –, hogy a „for free” keresőkifejezés lehetővé teszi olyan dokumentumok azonosítását, amelyek olyan esetleges, feltételhez kötött adatmegosztási megállapodásokra utalnak, amelyek növelhetik a felperes és harmadik személyek közötti adatáramlást, és ezáltal

erősítik a felperes piaci erejét, illetve az adatfelhalmozás miatt akadályokat gördítenek a piacra lépés elé. Márpedig, amint az a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésének i. pontjából kitűnik, a Bizottság éppen ilyen megállapodások létezését vizsgálja.

140 A felperes e keresőkifejezéssel kapcsolatban is a fenti 136. pontban szereplő érvekre hivatkozik. A fenti 137. és 138. pontban szereplőkkel analóg indokok alapján meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a fenti 114. pontban említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően észszerűen feltételezhette, hogy ezen információk segítik majd az e határozat (4) preambulumbekezdésének i. pontjában említett magatartás fennállásának megállapításában.

141 A „shut* down” keresőkifejezést illetően a Bizottság úgy érvel – anélkül, hogy azt a felperes vitatná –, hogy e kifejezést egyrészt a felperesnek a DCMS-bizottság által közzétett belső dokumentumaiban azzal összefüggésben használták, hogy a felperes esetleg olyan stratégiát fogad el, amely a versenytársaknak tekintett harmadik személyekkel szemben korlátozza a felperes adataihoz való hozzáférést, másrészt pedig egy olyan elektronikus levélben, amelyben *[bizalmas]* jóváhagyta, hogy korlátozzák a Vine alkalmazásnak az API-khoz való hozzáférését.

142 A Bizottság hozzáteszi – anélkül, hogy azt a felperes vitatná –, hogy a „shut* down” keresőkifejezés a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésének iii. pontjában említett azon stratégia esetleges elfogadására vonatkozik, hogy a felperes a versenytársaknak tekintett harmadik személyekkel szemben korlátozza az adataihoz való hozzáférést. Ennélfogva e keresőkifejezés lehetővé teszi az ilyen potenciálisan versenyellenes magatartásokra utaló dokumentumok azonosítását, mivel azt valószínűleg arra hivatkozásul használták, hogy korlátozzák más versenytársaknak a felperes adataihoz való hozzáférését.

143 A felperes e keresőkifejezéssel kapcsolatban is a fenti 136. pontban szereplő érvekre hivatkozik. A fenti 137. és 138. pontban foglaltakkal analóg indokok alapján meg kell állapítani – azzal a különbséggel, hogy a „shut* down” keresőkifejezést három letétkezelőre alkalmazták –, hogy a Bizottság a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a fenti 114. pontban említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően észszerűen feltételezhette, hogy ezen információk segítik majd az e határozat (4) preambulumbekezdésének iii. pontjában említett magatartás fennállásának megállapításában.

144 A „not good for us” keresőkifejezést illetően a felperes nem vitatja, hogy e kifejezés megjelenik a *[bizalmas]-nak* címzett, a DCMS-bizottság által 2018-ban közzétett elektronikus levélben, amely arra vonatkozott, hogy bizonyos fejlesztők esetleg a Facebook-felhasználókra és ismerőseikre vonatkozó adatokat használó alkalmazásokat hoznak létre anélkül, hogy ezért cserébe a felperesnek adatokat szolgáltatnának. Ebben az elektronikus levélben *[bizalmas]* arra hivatkozott, hogy a felperes a saját adataiért cserébe milyen különböző módokon szerezhetne adatokat harmadik személyektől.

145 A Bizottság hozzáteszi – anélkül, hogy azt a felperes vitatná –, hogy a szóban forgó elektronikus levélre tekintettel úgy tűnik, hogy a „not good for us” kifejezés a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésének i. pontjában említett esetleges olyan feltételes adatmegosztási megállapodásokra vonatkozik, amelyek növelhetik a felperes és harmadik személyek közötti adatáramlást, és ezáltal erősítik a felperes piaci erejét, illetve az adatfelhalmozás miatt akadályokat gördítenek a piacra lépés elé. Hozzáteszi továbbá, hogy e kifejezés megjelenhet az ezen elektronikus levélre adott válaszokban, az ezt követő, azon kérdésre vonatkozó elektronikus

levelekben, hogy *[bizalmas]* szerint a fejlesztők más magatartásai is lehetnek-e „nem jók [a felperes] számára”, vagy a *[bizalmas]* által írt, más fejlesztők által tanúsított hasonló magatartások vonatkozásában ugyanezen kérdést felvető más elektronikus levelekben is.

146 A felperes e keresőkifejezéssel kapcsolatban is a fenti 136. pontban szereplő érvekre hivatkozik. A fenti 137. és 138. pontban szereplőkkel analóg indokok alapján meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a fenti 114. pontban említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően észszerűen feltételezhette, hogy ezen információk segítik majd az e határozat (4) preambulumbekezdésének i. pontjában említett magatartás fennállásának megállapításában.

147 Ebből következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság a „big question”, a „for free”, a „not good for us” és a „shut* down” keresőkifejezéseket illetően megsértette a szükségesség elvét.

148 Ráadásul, tekintettel arra, hogy – amint az az első jogalap fenti vizsgálatából kitűnik – a Bizottság tiszteletben tartotta az őt terhelő indokolási kötelezettséget, a felperes azt is tévesen kifogásolja, hogy a Bizottság nem fejtette ki, hogy egyes keresőkifejezések használata mennyiben felel meg a szükségesség elvének.

149 Másodszor, ami a „compet* + shar*”, „compet* + partner*”, „compet* + strateg*”, „line + strateg*” és „line + block*” keresőkifejezéseket illeti, meg kell állapítani, hogy a felperes azért vitatja e kifejezések jogszerűségét, mert a belső adatbázisaiban e kifejezéseket lefuttatva szerinte túl sok dokumentum kerül azonosításra. A „[*confidentiel]* + shar*”, „[*confidentiel]* + shar*”, „[*confidentiel]* + shar*”, „[*confidentiel]* + shar*”, „[*confidentiel]* + shar*”, „duplicat* + (limit & data)”, „duplicat* + block*” és „duplicat* + remov*” kifejezéseket illetően a felperes arra hivatkozik, hogy azok alkalmazása szerinte a Bizottság vizsgálata szempontjából nem releváns dokumentumokat azonosít. E két körülmény azt bizonyítja, hogy e keresőkifejezések egyike sem felel meg a szükségesség elvének.

150 Márpedig, amint arra a Bizottság hivatkozik, ezen érvek nem teszik lehetővé annak vitatását, hogy a szóban forgó kifejezések a Bizottság vizsgálata szempontjából megfelelőek, illetve szükségesek. A vitatott információkérés jellegéből ugyanis az következik, hogy annak terjedelme csak azt követően konkretizálódik, hogy a keresőkifejezéseket az azoknak megfelelő dokumentumok azonosítása érdekében a felperes adatbázisaiban lefuttatják. A keresőkifejezéseket alkalmazó módszer elkerülhetetlenül olyan dokumentumokat is azonosít, amelyek végül a vizsgálat szempontjából irrelevánsnak bizonyulnak. Így önmagában az a tény, hogy a keresőkifejezések alkalmazása számos dokumentum azonosításához vezet, amelyek közül egyesek a Bizottság vizsgálata szempontjából később irrelevánsnak bizonyulnak, a fenti 113. és 114. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy a szóban forgó keresőkifejezések a Bizottság által feltételezett jogsértéssel semmilyen összefüggésben nem állnak. Ez annak kizárásához sem elegendő, hogy a Bizottság a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában észszerűen feltételezhette, hogy e keresőkifejezések alkalmazása segíti majd e jogsértés fennállásának, terjedelmének és időtartamának, illetve az érintett vállalkozások körének megállapításában.

151 A fentiekre tekintettel a felperes nem bizonyította, hogy a megtámadott határozatban szereplő valamely keresőkifejezés nem felel meg az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdéséből eredő, a fenti 110–114. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat által értelmezett szükségesség elvének.

152 Ami a felperes azon érvét illeti, miszerint a Bizottság megsértette a szükségesség elvét, amikor anélkül kérte dokumentumok benyújtását, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke alapján folytatott helyszíni vizsgálatok keretében a vállalkozások számára biztosított garanciákkal legalább egyenértékű garanciákat nyújtott volna, rá kell mutatni arra, hogy a Törvényszéknek, amennyiben a megtámadott határozathoz hasonló információkérő határozattal szembeni megsemmisítés iránti keresetről kell határoznia, az elé terjesztett jogalapok korlátain belül kell megvizsgálnia azt, hogy e határozat tiszteletben tartja-e az ilyen határozatra alkalmazandó jogi keret alapján az érintett vállalkozást megillető jogokat. Ezzel szemben a Törvényszéknek nem feladata, hogy az ilyen határozat jogszerűségét a más jogalapok alapján hozott határozatokra – például helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatokra – alkalmazandó jogi kerettel összehasonlítva vizsgálja.

153 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy az információkéréssel érintett vállalkozások megfelelő garanciákat kapnak.

154 Közelebbről az információkérő határozat végrehajtása keretében az ilyen vállalkozás azonosíthatja és ügyvédei segítségével megvizsgálhatja a Bizottság által kért dokumentumokat, mielőtt azokat a Bizottsággal közölné. Ennélfogva lehetősége van arra, hogy az ügyvéd és ügyfele közötti titoktartás körébe tartozó dokumentumok közlését megtagadja. Ezenkívül a nem releváns dokumentumok visszaszolgáltatása érdekében indokolással ellátott kérelmet nyújthat be a Bizottsághoz. E lehetőséget az EUMSZ 101. és 102. cikkével kapcsolatos eljárások lefolytatására vonatkozó legjobb gyakorlatokról szóló bizottsági közlemény (HL 2011. C 308., 6. o.) kifejezetten elismeri. A Bizottságnak az ilyen kérelmet meg kell vizsgálnia, és adott esetben a nem releváns dokumentumokat vissza kell szolgáltatnia.

155 Ennélfogva a második jogalap első részét el kell utasítani.

b) A második jogalapnak a védelemhez való jog megsértésére alapított, második részéről

156 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat sérti az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikkének (2) bekezdésében és 48. cikkének (2) bekezdésében biztosított védelemhez való jogát, mivel olyan dokumentumok benyújtására kötelezi őt, amelyek egyrészt a Bizottság vizsgálata szempontjából nem hasznosak, másrészt pedig olyan, e határozatban nem említett tevékenységekre vonatkoznak, mint például a virtuális vagy kiterjesztett valóság. Hozzáteszi, hogy a megtámadott határozat tartalma alapján nem tudja eldönteni, hogy az általa kezelt adatközpontok és bizonyos új termékei, mint például a „Messenger Rooms” csoportos videohívás szolgáltatás, a Bizottság vizsgálatának körébe tartoznak-e. Ugyanígy nem ismertek számára a Bizottság által vizsgált feltételezett jogsértések, illetve azokat nem azonosították egyértelműen. Ezen okokból lehetetlen számára az, hogy az eljárás kontradiktórius szakaszában hatékonyan előkészítse védekezését, és meghozza az általa e célból hasznosnak tartott intézkedéseket, például felkutassa és megőrizze a mentő bizonyítékokat vagy tanúvallomásokat.

157 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperes érveit.

158 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a védelemhez való jognak a versenypolitika területén a közigazgatási eljárások lefolytatása során való tiszteletben tartása uniós jogi alapelvet képez, amelynek betartását az uniós bíróságok biztosítják (lásd: 2009. szeptember 3-i Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ítélet, C-534/07 P, EU:C:2009:505, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

159 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság előtt zajló, az 1/2003 rendelet szerinti közigazgatási eljárás két külön, egymást követő szakaszra oszlik, amelyek mindegyike saját belső logikának felel meg: vagyis egyrészt egy előzetes vizsgálati szakaszra, másrészt pedig egy kontradiktórius szakaszra. Az előzetes vizsgálati szakasznak – amely során a Bizottság az 1/2003 rendeletben előírt vizsgálati jogköreit alkalmazza, és amely a kifogásközlésig terjed – a célja annak lehetővé tétele, hogy a Bizottság összegyűjtse a versenyszabályok megsértésének fennállását alátámasztó vagy azt cáfoló valamennyi releváns elemet, és előzetesen állást foglaljon az eljárás irányát és későbbi alakulását illetően. A kontradiktórius szakasznak viszont, amely a kifogásközléstől a végleges határozat elfogadásáig tart, lehetővé kell tennie a Bizottság számára, hogy a felrótt jogsértés tekintetében végleges határozatot hozzon (lásd: 2014. március 14-i Cementos Portland Valderrivas kontra Bizottság ítélet, T-296/11, EU:T:2014:121, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

160 Egyrészt az előzetes vizsgálati szakasz kezdete az az időpont, amikor a Bizottság az 1/2003 rendelet 18. és 20. cikke által ráruházott jogkörének gyakorlása során olyan intézkedéseket tesz, amelyekkel jelzi, hogy úgy véli, jogsértés történt, és amelyek jelentős következményekkel járnak a gyanúsított vállalkozások helyzetére. Másrészt az érintett vállalkozás csak a közigazgatási kontradiktórius szakasz elején – a kifogásközlés révén – szerez tudomást mindazokról a lényeges bizonyítékokról, amelyekre a Bizottság az eljárás e szakaszában támaszkodik, és csak ekkor áll e vállalkozásnak jogában az ügy irataiba betekinteni a védelemhez való joga hatékony gyakorlásának biztosítása érdekében. Következésképpen az érintett vállalkozás csak a kifogásközlés megküldése után élhet teljes mértékben a védelemhez való jogával. Az ugyanis, ha e jogot a kifogásközlés megküldését megelőző szakaszra is kiterjesztenék, veszélyeztetné a Bizottság vizsgálatának hatékonyságát, mivel az érintett vállalkozás már az előzetes vizsgálati szakaszban azonosíthatná, mely információk vannak a Bizottság birtokában, és ennélfogva mely információk tarthatók még előtte titokban (lásd: 2014. március 14-i Cementos Portland Valderrivas kontra Bizottság ítélet, T-296/11, EU:T:2014:121, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

161 Ugyanakkor a Bizottság által az előzetes vizsgálati szakaszban lefolytatott bizonyításfelvétel, különösen a vizsgálati intézkedések és az információkérések, jellegüknél fogva jogsértést rónak fel, és jelentős következményekkel járhatnak a gyanúsított vállalkozások helyzetére. Következésképpen el kell kerülni azt, hogy a védelemhez való jog orvosolhatatlanul sérülhessen a közigazgatási eljárás ezen szakaszában, mivel a bizonyításfelvétel keretében tett intézkedések meghatározók lehetnek a vállalkozások felelősségét megalapozó magatartások jogellenes jellegét alátámasztó bizonyítékok megállapítása tekintetében (lásd: 2014. március 14-i Cementos Portland Valderrivas kontra Bizottság ítélet, T-296/11, EU:T:2014:121, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá ebben az értelemben: 1989. szeptember 21-i Hoechst kontra Bizottság ítélet, 46/87 és 227/88, EU:C:1989:337, 15. pont).

162 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot a felperes általi adatfelhasználására vonatkozó vizsgálatának előzetes vizsgálati szakaszában, a kifogásközlés elfogadását megelőzően hozta meg. Ennélfogva a fenti 161. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően meg kell vizsgálni, hogy a felperes bizonyította-e, hogy a megtámadott határozat meghozatala orvosolhatatlanul megsértette a védelemhez való jogát.

163 Először is azok az érvek, amelyekkel a felperes a védelemhez való jogának azáltal történő megsértésére hivatkozik, hogy a megtámadott határozat értelmében a Bizottság vizsgálatához nem hasznos dokumentumokat is be kell nyújtania, azon előfeltételezésen alapulnak, hogy a

Bizottság e határozatot az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében foglalt szükségesség elvének megsértésével hozta meg. Ennélfogva ezen érveket a jelen jogalap első részének elutasításából következően el kell utasítani.

164 Másodszor meg kell állapítani, hogy a felperes akkor, amikor e rész alátámasztása érdekében azt állítja, hogy nem tudja megállapítani azt, hogy a Bizottság milyen magatartások elkövetésével gyanúsítja, sem azt, hogy bizonyos tevékenységei és bizonyos termékei a Bizottság vizsgálatának körébe tartoznak-e, valójában a Bizottság által folytatott vizsgálat tárgya behatárolásának egyértelműségét és az ezen intézményt terhelő indokolási kötelezettség tiszteletben tartását vitatja.

165 Márpedig a fenti 82. pontban szereplő megfontolásokra tekintettel, amelyekből kitűnik, hogy a Bizottság a vizsgálat tárgyát és az általa a vizsgálata keretében vizsgálni kívánt magatartások leírását illetően tiszteletben tartotta az őt terhelő indokolási kötelezettséget, ezen állításokat el kell utasítani.

166 Ami a felperes arra vonatkozó kérdéseit illeti, hogy bizonyos tevékenységi területei vagy bizonyos termékei a bizottsági vizsgálat tárgyát képezik-e, a Törvényszék a fenti 41. pontban emlékeztetett arra, hogy a Bizottság nem köteles a feltételezett jogsértésekről birtokában lévő valamennyi információt közölni az információkérő határozat címzettjével, és nem kötelezhető arra sem, hogy az előzetes vizsgálati szakaszban az általa vizsgálni kívánt feltételezett jogsértéseken túl megjelölje a valószínűsítő körülményeket, azaz azon elemeket, amelyek arra vezették, hogy számoljon az EUMSZ 101. cikk megsértésének lehetőségével. Egy ilyen kötelezettség ugyanis megkérdőjelezné az ítélkezési gyakorlat által kialakított, a vizsgálat hatékonyságának megőrzése és az érintett vállalkozás védelemhez való jogának biztosítása közötti egyensúlyt (2014. március 14-i Cementos Portland Valderrivas kontra Bizottság ítélet, T-296/11, EU:T:2014:121, 37. pont).

167 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a felperes előadja, hogy a neki felrótt magatartásokkal kapcsolatos állítólagos bizonytalanság megakadályozta őt abban, hogy megtegye a védekezése szempontjából hasznosnak ítélt intézkedéseket, és így felkészüljön a közigazgatási eljárás kontradiktórius szakaszában történő védekezésre, azonban nem bizonyítja, hogy az említett bizonytalanság a védelemhez való jogának orvosolhatatlan megsértését okozta.

168 E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy a Bizottság az 1/2003 rendelet szerinti közigazgatási eljárás előzetes vizsgálati szakaszába illeszkedő megtámadott határozat meghozatala során tiszteletben tartotta a felperes védelemhez való jogát.

169 Ennélfogva a második jogalap második részét el kell utasítani.

c) A második jogalapnak a hatáskörrel való visszaélésre alapított, harmadik részéről

170 A felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy visszaélt vizsgálati jogköreivel, és valójában általános és korlátlan vizsgálatot, sőt „önkényes információgyűjtést” folytat a felperes összes tevékenységét, valamint legfelső vezetőinek tevékenységét illetően azáltal, hogy a megtámadott határozat révén próbálja kideríteni, hogy a felperes részt vett-e más versenyellenes magatartásokban, vagy elkövetett-e más jogsértéseket, akár a versenyjog hatályán kívül is. E tekintetben arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat homályosan fogalmazza meg a Bizottság vizsgálata által érintett magatartásokat, és nem határozza meg közelebbről az érintett piacokat és tevékenységeket, sem azon potenciális versenytársakat, amelyek sérelmet szenvedhettek, sem a versenyellenes kiszorítás és az érdemek révén történő kiszorítás közötti különbséget.

171 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperes érveit.

172 Meg kell állapítani, hogy a felperes az e rész alátámasztására felhozott érveivel ismét azt vitatja, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta az indokolási kötelezettségét. Így a Törvényszék a Bizottság vizsgálatának tárgyát képező magatartások homályosságára vonatkozó érvet és a vizsgálat tárgyát képező magatartások miatt állítólag sérelmet szenvedett versenytársak azonosításának hiányára vonatkozó érvet az első jogalap első kifogása keretében mint megalapozatlant már elutasította. Ami az arra vonatkozó érveket illeti, hogy a megtámadott határozat nem határozza meg elég pontosan a felperes tevékenységeit és a vizsgálattal érintett piacokat, amint a versenyellenes kiszorítás és az érdemek révén történő kiszorítás közötti különbséget sem, ezen érvek – egyrészt az eljárás azon szakaszára, amelyben a megtámadott határozatot meghozták, és a fenti 160. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel, másrészt pedig a fenti 38–46. pontban felidézett, e határozat indokolásával kapcsolatban a Bizottságot terhelő kötelezettség mértékére tekintettel – nem bizonyítják, hogy a Bizottság visszaélt volna vizsgálati hatáskörével.

173 A fentiekből következik, hogy a második jogalap harmadik részét, és ennélfogva a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

4. A magánélet tiszteletben tartásához való jognak, az arányosság elvének és a megfelelő ügyintézéshez való jognak a megsértésére alapított, harmadik jogalapról

174 Harmadik jogalapjával a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat, mivel számos magánjellegű és nem releváns dokumentum benyújtását követeli meg, sérti a Charta 7. cikkében, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. törvény; a továbbiakban: EJEE) 8. cikkében biztosított, a magánélet tiszteletben tartásához való alapvető jogot, az arányosság elvét és a megfelelő ügyintézéshez való jogot.

175 A jogalap három részből áll.

a) A harmadik jogalapnak a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésére alapított, első részéről

176 A felperes a magánéletének, valamint az alkalmazottai és más személyek magánéletének tiszteletben tartásához való, a Charta 7. cikke és az EJEE 8. cikke által védelemben részesített jog megsértésére hivatkozik.

177 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat az EJEE 8. cikke értelmében vett, a magánélet tiszteletben tartásához való jogba történő indokolatlan beavatkozásnak minősül. Először is a keresetlevél egyes jogalapjainak alátámasztására kifejtett érvekből ugyanis az következik, hogy e beavatkozást nem írja elő a törvény, azaz az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése. Másodszor a megtámadott határozat nem követ jogszerű célt, mivel a Bizottság abban olyan információk szolgáltatását kéri, amelyekről nem feltételezhette észszerűen, hogy segítik majd a feltételezett magatartások tényleges fennállásának megállapításában. Harmadszor e határozat nem felel meg az EJEE 8. cikkében megkövetelt szükségesség elvének.

178 A Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság vitatja a felperes érveit.

179 A Charta 7. cikke értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát és kapcsolattartását tiszteletben tartsák.

180 Az EJEE 8. cikkének (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

181 A Chartának a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogra vonatkozó 7. cikke az EJEE 8. cikkének (1) bekezdésében biztosított jogoknak megfelelő jogokat tartalmaz. A Charta 52. cikke (3) bekezdésének megfelelően tehát a Charta 7. cikkének tartalmát és hatályát az EJEE 8. cikke – Emberi Jogok Európai Bírósága ítélkezési gyakorlatában értelmezett – (1) bekezdésének tartalmával és hatályával azonosnak kell tekinteni (2015. december 17-i WebMindLicenses ítélet, C-419/14, EU:C:2015:832, 70. pont).

182 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Ezenkívül az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen, és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.

183 Meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat tiszteletben tartja-e a Charta 7. cikkét, és e célból teljesíti-e a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételeket.

1) A magánéletbe való beavatkozás jogalapjának fennállásáról

184 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat az alábbi indokok miatt a magánélet tiszteletben tartásához való jogba történő jogellenes beavatkozást jelent. Először is a keresetlevél egyes jogalapjainak alátámasztására kifejtett érvekből következik, hogy e beavatkozást nem írja elő a törvény, azaz az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése. Másodszor a megtámadott határozatban szereplő keresőkifejezéseknek megfelelő valamennyi dokumentum Bizottság részére történő megküldése az e határozatban említett letétkezelőkre, a felperes egyéb alkalmazottaira, valamint ez utóbbiak barátaira, illetve családtagjaira vonatkozó személyes adatok (a továbbiakban: vitatott személyes adatok) közlésével járna. Harmadszor a felperes azzal érvel, hogy nem kötelezhető arra, hogy a vizsgálat szempontjából nem releváns információkat közöljön a Bizottsággal. Azt állítja, hogy amennyiben őt erre kötelezték, megsértené a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) (HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 314., 72. o.; HL 2018. L 127., 2. o.; HL 2021. L 74., 35. o.) 6. cikke (1) bekezdésének c) pontját, mivel e rendelkezés értelmében jogellenesen kezelne személyes adatokat, ugyanis az adatkezelés nem valamely jogi kötelezettség teljesítéséhez szükséges.

185 A Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételek szerint a magánélet tiszteletben tartásához való jog mindenekelőtt a törvény által korlátozható. A szóban forgó intézkedésnek tehát jogalappal kell rendelkeznie (lásd: 2013. május 28-i Trabelsi és társai kontra Tanács ítélet, T-187/11, EU:T:2013:273, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

186 A jelen ügyben ez a helyzet áll fenn. A Bizottság a megtámadott határozatot az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján hozta meg, amely hatáskört biztosít a számára, hogy határozat útján a vállalkozásokat és a vállalkozások társulásait információszolgáltatásra kérje.

187 E következtetést nem kérdőjelezhetik meg a felperes azon érvei, amelyek szerint a megtámadott határozat jogellenes, mivel a felperes részéről a személyes adatoknak a 2016/679 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett jogellenes kezelésével jár.

188 Mindenekelőtt rá kell mutatni arra, hogy a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) 2. cikkének (1) bekezdése értelmében e rendeletet kell alkalmazni a személyes adatok valamennyi uniós intézmény és szerv általi kezelésére, míg a 2016/679 rendeletet kell alkalmazni – az e rendelet 2. cikkének (2) bekezdésében előírt eseteken kívül – minden más természetes vagy jogi személyre.

189 Továbbá a 2016/679 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A személyes adatok kezelése kizárólag akkor és annyiban jogszerű, amennyiben legalább az alábbiak egyike teljesül:

[…]

c) az adatkezelés az adatkezelőre vonatkozó jogi kötelezettség teljesítéséhez szükséges […]”

190 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 1. cikke az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése alapján a felperest az e határozat mellékleteiben említett dokumentumok benyújtására kötelezi. Ennélfogva e határozat a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett jogi kötelezettségnek minősül.

191 A felperes által a keresetlevél 127. pontjában felhozott többi érv általánosan és különbségtétel nélkül került megfogalmazásra, ennélfogva nem felelnek meg az eljárási szabályzat 76. cikkében foglalt követelményeknek.

192 Végül a 2018/1725 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy az uniós intézmények jogszerűen kezelhetnek személyes adatokat, ha ez „közérdekből vagy az uniós intézményre vagy szervre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlása keretében végzett feladat teljesítéséhez szükséges”.

193 E tekintetben a Bizottságra az 1/2003 rendelet értelmében ruházott hatáskörök gyakorlása hozzájárul a Szerződésekben előírt, a vállalkozások által tiszteletben tartandó versenyjogi rendszer fenntartásához (lásd: 2018. június 20-i České dráhy kontra Bizottság ítélet, T-621/16, nem tették közzé, EU:T:2018:367, 105. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

194 Mivel az 1/2003 rendelet a Bizottságot információkérő határozatok hozatalára vonatkozó hatáskörrel ruházza fel, a felperes nem állíthatja, hogy a megtámadott határozat nem minősül olyan beavatkozásnak, amelyet a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében törvény ír elő.

2) Az Unió által elismert általános érdekű célkitűzések megvalósításáról

195 Azon feltételt illetően, miszerint az arányosság elvére figyelemmel valamely jog gyakorlásának korlátozására csak akkor kerülhet sor, ha az ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja, a felperes vitatja, hogy

a megtámadott határozat ilyen célkitűzéseket szolgál. E tekintetben azt állítja, hogy a Bizottság olyan információk közlését követeli meg, amelyekről észszerűen nem feltételezheti, hogy azok segítik majd a vizsgálatának tárgyát képező magatartások tényleges fennállásának megállapításában.

196 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az 1/2003 rendelet 18. cikke által a Bizottságra ruházott jogkörök célja, hogy lehetővé tegyék számára a Szerződések által rábízott azon feladat végrehajtását, hogy biztosítsa a versenyszabályok tiszteletben tartását a belső piacon. E szabályok szerepe az, hogy megakadályozzák a versenynek a közérdek, az egyéni vállalkozások és a fogyasztók kárára történő torzulását (lásd analógia útján: 2018. június 20-i České dráhy kontra Bizottság ítélet, T-621/16, nem tették közzé, EU:T:2018:367, 105. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

197 Így a megtámadott határozat az 1/2003 rendelet által a Bizottságra ruházott hatáskörök gyakorlásának megnyilvánulása, amely rendelet – amint az a fenti 193. pontban megállapításra került – hozzájárul a Szerződések által előírt, a vállalkozások által tiszteletben tartandó versenyjogi rendszer fenntartásához.

198 Ennélfogva a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozat az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket szolgál.

3) A magánélet tiszteletben tartásához való jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásáról

199 A felperes nem állítja, hogy a megtámadott határozat sérti a Charta 7. cikke értelmében vett, a magánélet tiszteletben tartásához való jog lényeges tartalmát.

4) A magánéletbe való beavatkozás arányos jellegéről

200 Emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve megköveteli, hogy azok a korlátozások, amelyeket többek között az uniós jogi aktusok a Chartában kimondott jogokra és szabadságokra nézve maguk után vonhatnak, ne haladják meg az elérni kívánt jogszerű céloknak, illetve mások jogai és szabadságai védelmének a megvalósításához megfelelő és szükséges mértéket, ami azt jelenti, hogy ha több megfelelő intézkedés közül lehet választani, a kevésbé korlátozó intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2022. április 26-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-401/19, EU:C:2022:297, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

201 Így a magánéletbe való, a megtámadott határozat által okozott beavatkozás arányosságának vizsgálata érdekében az érdekek mérlegelése előtt meg kell vizsgálni, hogy e beavatkozás megfelelő és szükséges-e az Unió által követett általános érdekű célkitűzések eléréséhez.

i) A beavatkozás megfelelő jellegéről

202 A jelen ügyben a fenti 110., 196. és 197. pontra tekintettel meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozathoz hasonló információkérés a Bizottság által követett általános érdekű célkitűzések elérésére alkalmas intézkedésnek minősül.

ii) A beavatkozás szükségességéről

203 Azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a megtámadott határozat túllépi-e az általa követett általános érdekű célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket, a felperes több érvet is felhoz.

– *A virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás elégtelen védelmi szintjéről*

204 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság által a módosító határozatban előírt, virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás nem teszi lehetővé a felperes és az érintett személyek magánéletének tiszteletben tartásához való jog kellő védelmét. E tekintetben egyrészt azt állítja, hogy az említett eljárás lehetővé teszi a Bizottság alkalmazottai számára a vitatott személyes adatok azonnali vizsgálatát, megsértve ezzel az érintett személyek magánéletének tiszteletben tartásához való jogot, és ezen eljárás súlyos kárt okozhat nekik. Másrészt az említett eljárás nem befolyásolja az e személyek magánéletének tiszteletben tartásához való joggal ellentétes azon kötelezettséget, hogy a vitatott személyes adatokhoz hasonló, a Bizottság vizsgálata szempontjából nem releváns adatokat közöljenek a Bizottsággal. A felperes e tekintetben azt állítja, hogy létezik olyan arányos megközelítés, amely más intézkedések vagy kiegészítő intézkedések meghozatalával orvosolhatná a megtámadott határozat jogellenességét.

205 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2020. október 29-i Facebook Ireland kontra Bizottság végzés (T-451/20 R, nem tették közzé, EU:T:2020:515) meghozatalát követően a Bizottság 2020. december 11-én elfogadta a módosító határozatot. E határozat értelmében a Bizottság különleges eljárásról rendelkezett azon dokumentumok tekintetében, amelyeket a felperes a megtámadott határozat értelmében köteles benyújtani, de amelyek első ránézésre nem kapcsolódnak a felperes üzleti tevékenységeihez, és érzékeny személyes adatokat tartalmaznak (a továbbiakban: védett dokumentumok).

206 A módosító határozat 3. cikke előírja, hogy a megtámadott határozat I.A melléklete kiegészül a 9. pont o) és p) alpontjával, amelynek szövege a következő:

„9. o) A védett dokumentumokat külön elektronikus adathordozón küldik meg a Bizottságnak. Ezeket a dokumentumokat ezt követően egy virtuális adatszobában helyezik el, amely csak a vizsgálatot végző csoport lehető legkevesebb tagja számára lesz hozzáférhető, a Facebook azonos számú ügyvédjének (virtuális vagy fizikai) jelenlétében. A vizsgálatot végző csoport tagjai megvizsgálják és kiválasztják a szóban forgó dokumentumokat, miközben lehetőséget biztosítanak a Facebook ügyvédei számára, hogy észrevételeket tegyenek azokkal kapcsolatban, mielőtt a relevánsnak ítélt dokumentumokat az ügyirathoz csatolnák. A dokumentumok minősítésével kapcsolatos nézeteltérés esetén a Facebook ügyvédjeinek jogukban áll megindokolni egyet nem értésüket. Tartós nézeteltérés esetén a Facebook választottbírósági eljárást kérhet a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának tájékoztatásért, kommunikációért és médiáért felelős igazgatójától;

9. p) A védett dokumentumok átadhatók a Bizottságnak az érintett személyek nevét és az azonosításukat lehetővé tevő összes információt kitakaró formában. A Bizottság kérésére, amennyiben az a vizsgálat érdekében szükséges, a kitakarásokat tartalmazó formában átadott védett dokumentumokat teljes terjedelmükben, kitakarást nem tartalmazó változatban kell megküldeni a Bizottságnak.”

207 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a felperes jogszerű személyesadat-kezelést végez akkor, amikor az ilyen adatokat tartalmazó, a megtámadott határozat értelmében kért dokumentumokat átadja a Bizottságnak.

208 Ezenkívül, amint arra a Törvényszék a fenti 192. pontban emlékeztetett, a 2018/1725 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az uniós intézmények jogszerűen kezelhetnek személyes adatokat, ha ez közérdekből vagy az ezen intézményekre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlása keretében végzett feladat teljesítéséhez szükséges.

209 Egyébiránt a felperes azt állította – anélkül, hogy a Bizottság ezt vitatná –, hogy a megtámadott határozatban szereplő keresőkifejezések alkalmazását követően azonosított bizonyos dokumentumok, amelyeket tehát e határozat alapján be kell nyújtani, érzékeny személyes adatokat tartalmaznak.

210 Az ilyen adatok a 2016/679 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében és a 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében említett adatok körébe tartozhatnak.

211 A 2016/679 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése és (2) bekezdésének g) pontja, illetve a 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdése és (2) bekezdésének g) pontja – azonos szöveggel – a következőképpen rendelkezik:

„(1) A faji vagy etnikai származásra, politikai véleményre, vallási vagy világnézeti meggyőződésre vagy szakszervezeti tagságra utaló személyes adatok, valamint a genetikai adatok, a természetes személyek egyedi azonosítását célzó biometrikus adatok, az egészségügyi adatok és a természetes személyek szexuális életére vagy szexuális irányultságára vonatkozó személyes adatok kezelése tilos.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazandó abban az esetben, ha [a következők valamelyike teljesül]:

[…]

g) az adatkezelés jelentős közérdek miatt szükséges, uniós jog […] alapján, amely arányos az elérni kívánt céllal, tiszteletben tartja a személyes adatok védelméhez való jog lényeges tartalmát, és az érintett alapvető jogainak és érdekeinek biztosítására megfelelő és konkrét intézkedéseket ír elő […]”

212 A 2016/679 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének g) pontja és a 2018/1725 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének g) pontja tehát az e cikkek (1) bekezdésében említett személyes adatok kezelésének lehetőségét három feltételhez köti. Először is az adatkezelésnek az uniós jogon alapuló jelentős közérdeket kell szolgálnia. Másodszor az adatkezelésnek e közérdek megvalósításához szükségesnek kell lennie. Harmadszor az uniós jognak arányosnak kell lennie az elérni kívánt céllal, tiszteletben kell tartania az adatok védelméhez való jog lényeges tartalmát, és az érintett személy alapvető jogainak és érdekeinek biztosítására megfelelő és konkrét intézkedéseket kell előírnia.

213 Mivel a felperes nem hivatkozik az e rendelkezésekben előírt feltételek megsértésére, a Törvényszék nem köteles megvizsgálni a megtámadott határozat e rendelkezésekkel való összeegyeztethetőségét. Mindazonáltal az említett rendelkezések relevánsak annak vizsgálata

szempontjából, hogy a megtámadott határozat megfelel-e a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt harmadik feltételnek, vagyis hogy e határozat meghaladja-e az általa követett általános érdekű célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket.

214 Az első feltételt illetően a Törvényszék a fenti 202. pontban emlékeztetett arra, hogy a megtámadott határozathoz hasonló információkérés a Bizottság által követett általános érdekű célkitűzések elérésére alkalmas intézkedésnek minősül.

215 Ami a második feltételt illeti, a második jogalap első részének vizsgálatából kitűnik, hogy a Bizottság a fenti 114. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel kellőképpen bizonyította a megtámadott határozatban kért információk és az e határozatban említett feltételezett jogsértések között megkövetelt összefüggést. Ennélfogva a megtámadott határozatban foglaltak teljesítésével együtt járó személyesadat-kezelés a követett jelentős közérdek miatt szükséges.

216 A harmadik feltételt illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 2018/1725 rendelet 5. cikke behatárolja az uniós intézmények személyes adatokat kezelésére vonatkozó hatáskörét többek között azáltal, hogy (1) bekezdésének a) pontjában előírja, hogy az ilyen adatkezelés akkor megengedett, ha ez közérdekből vagy az ezen intézményekre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlása keretében végzett feladat teljesítéséhez szükséges. Ezenkívül a fenti 74. pontból kitűnik, hogy a felperessel folytatott levélváltást követően a Bizottság visszavont egy korábbi információkérést, és meghozta a megtámadott határozatot, amely kevesebb keresőkifejezést tartalmaz, és kevesebb letétkezelőre vonatkozik annak érdekében, hogy csökkentse az elért találatok számát, és kevesebb azonosított belső dokumentumot kelljen benyújtani. E megközelítés azzal a következménnyel járt, hogy csökkentette a felperes által benyújtandó, személyes adatokat tartalmazó dokumentumok, sőt a módosító határozat értelmében vett védett dokumentumok számát. Végül, amint az ez utóbbi határozat (3) preambulumbekezdéséből kitűnik, a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás célja az, hogy csak azon védett dokumentumokat csatolják az aktához, amelyekről az ilyen szobában lefolytatott vizsgálatot követően megállapítást nyert, hogy azok a Bizottság vizsgálata szempontjából ténylegesen relevánsak. Ezenkívül a felperes nem állítja, hogy a megtámadott határozat sérti a Charta 7. cikke értelmében vett, a magánélet tiszteletben tartásához való jog lényeges tartalmát.

217 Egyébiránt, amint az a megtámadott határozat I.A melléklete 9. pontjának o) és p) alpontjából kitűnik, a védett dokumentumokat a többi kért dokumentumtól elkülönítve, külön elektronikus adathordozón kell megküldeni a Bizottságnak. Továbbá a virtuális adatszoba, amelyben e dokumentumokat ezt követően elhelyezik, csak a vizsgálatot végző csoport lehető legkevesebb tagja számára lesz hozzáférhető, a felperes azonos számú ügyvédjének virtuális vagy fizikai jelenlétében. Ráadásul a felperes ügyvédjeinek lehetőségük van arra, hogy észrevételeket tegyenek a vizsgálatot végző csoport tagjai által relevánsnak tekintett dokumentumokkal kapcsolatban, mielőtt azokat utóbbiak az aktához csatolnák. Ezenfelül a megtámadott határozat I.A melléklete 9. pontjának o) alpontja előírja, hogy valamely dokumentum minősítésével kapcsolatos nézeteltérés esetén a felperes ügyvédjeinek jogukban áll megindokolni egyet nem értésüket, tartós nézeteltérés esetén pedig a felperes választottbírósági eljárást kérhet a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának tájékoztatásért, kommunikációért és médiáért felelős igazgatójától. Egyébiránt a megtámadott határozat I.A melléklete 9. pontjának p) alpontja előírja, hogy a védett dokumentumok átadhatók a Bizottságnak az érintett személyek nevét és az azonosításukat lehetővé tevő összes információt kitakaró formában, és a Bizottság kérésére

kizárólag akkor kell megküldeni a kitakarásokat tartalmazó formában átadott védett dokumentumokat teljes terjedelmükben, kitakarást nem tartalmazó változatban a Bizottságnak, ha az a vizsgálat érdekében szükséges.

218 Ennélfogva a megtámadott határozat I.A melléklete 9. pontjának o) és p) alpontjában előírt intézkedések a fenti 200. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében nem haladják meg a megtámadott határozatban követett célok eléréséhez szükséges mértéket, és az azokkal járó hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem aránytalanul nagyok.

219 A fentiekből következik, hogy a megtámadott határozat, mivel előírja a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárást, nem lépi túl az általa követett általános érdekű célkitűzések eléréséhez – azaz a Szerződésekben előírt, a vállalkozások által tiszteletben tartandó versenyjogi rendszer fenntartásához – szükséges mértéket.

220 E következtetést nem kérdőjelezik meg a felperes azon érvei, amelyek szerint a megtámadott határozat más intézkedések vagy kiegészítő intézkedések révén arányosabb megközelítést is előirányozhatott volna. A felperes szerint a Bizottságnak lehetővé kellett volna tennie ügyvédei számára azt, hogy ellenőrizzék az ezen intézmény által kért dokumentumoknak a vizsgálat szempontjából való relevanciáját, és azt, hogy egy, a Bizottság számára megküldött dokumentumban gyűjtsék össze és mutassák be az érzékeny személyes adatokat tartalmazó dokumentumokat, anélkül hogy konkrétan e dokumentumokat adnák át. A Bizottság a szóban forgó dokumentumok közlése előtt beszerezhette volna az érintett személyek hozzájárulását is, sőt erre köteles is lett volna.

221 E tekintetben, ami a felperes ügyvédjeinek a kért dokumentumok relevanciájának értékelése érdekében való beavatkozását illeti, egyrészt a Törvényszék a fenti 113. pontban emlékeztetett arra, hogy a Bizottság feladata annak vizsgálata, hogy valamely információ szükséges-e a versenyszabályok megsértésének felderítéséhez. Másrészt, amint arra a Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság helyesen hivatkozik, az, ha a vizsgálat tárgyát képező vállalkozás vagy ügyvédei maguk határozhatnák meg, hogy véleményük szerint mely dokumentumok relevánsak a Bizottság vizsgálata szempontjából, súlyosan sértené a Bizottság vizsgálati jogköreit, és fennállna annak a veszélye, hogy az esetlegesen releváns dokumentumokat kihagyják, és egyáltalán nem nyújtják be a Bizottsághoz, éspedig anélkül, hogy lehetőség lenne ennek bármilyen ellenőrzésére.

222 Ami a védett dokumentumoknak a Bizottság részére történő átadásához az érintett személyek hozzájárulásának beszerzését illeti, egyrészt, amint arra a fenti 189. és 190. pont emlékeztet, a 2016/679 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a személyes adatok kezelése akkor jogszerű, ha az e bekezdésben említett hat feltétel legalább egyike teljesül. Márpedig a személyes adatoknak a Bizottság által kért dokumentumok benyújtásával járó kezelése jogszerű, mivel az a 2016/679 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében a felperesre vonatkozó jogi kötelezettség teljesítéséhez szükséges. Következésképpen az említett rendelet 6. cikke (1) bekezdésének a) pontja nem követeli meg azon személyek hozzájárulását, akiknek a személyes adatait kezelik. Másrészt az ilyen hozzájárulás a 2018/1725 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében nem feltétele annak, hogy a Bizottság általi adatkezelés jogszerű legyen akkor, amikor az adatkezelés közérdekből vagy a Bizottságra ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlása keretében végzett feladat teljesítéséhez szükséges, márpedig az 1/2003 rendelet alapján folytatott vizsgálat esetén erről van szó.

223 Következésképpen a felperes az érveivel nem jelöl meg olyan kevésbé korlátozó intézkedéseket, amelyeket a Bizottságnak meg kellett volna hoznia. A fentiekből következik, hogy a felperes érveit el kell utasítani.

– A dokumentumok bizonyos kategóriáinak a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárásból való kizárásáról

224 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem vonta a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás hatálya alá azon dokumentumokat, amelyek üzleti tevékenységeihez kapcsolódnak, és érzékeny személyes adatokat is tartalmaznak. Ez ellentétes azon elvvel, miszerint a magánélet tiszteletben tartása a munkahelyről küldött levelekre és az üzleti kommunikáció keretében folytatott levelezésre is alkalmazandó. A felperes nyolc olyan dokumentumot jelöl meg, amely e kategóriába tartozhat.

225 A Bizottság vitatja a felperes érveit, és azt állítja, hogy a 2020. október 29-i Facebook Ireland kontra Bizottság végzés (T-451/20 R, nem tették közzé, EU:T:2020:515) rendelkező részének megfelelően határozta meg és határolta be a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárást.

226 Előzetesen rá kell mutatni arra, hogy azt a kérdést, hogy valamely érzékeny személyes adatokat tartalmazó dokumentum kapcsolódik-e a felperes üzleti tevékenységeihez, vagy sem, és így az a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás szerint kezelendő-e, vagy sem, konkrétan elsősorban a felperes értékeli. A Bizottság ugyanis az adott dokumentumba – akár a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás keretében, akár azon kívül – való betekintést megelőzően nem tudja ellenőrizni a felperes ezzel kapcsolatos értékelését. A Bizottság csak utólag szankcionálhatja a felperest terhelő kötelezettségek nemteljesítését.

227 A felperes szerint a szóban forgó dokumentumok egyike az üzleti tevékenységeire vonatkozó információkkal vegyesen *[bizalmas]* személyes politikai véleményeket is tartalmaz. Meg kell állapítani, hogy e dokumentum olyan elektronikus levél, amelyben a felperes egyik alkalmazottja *[bizalmas]* tudatja, hogy jelen volt egy *[bizalmas]* által szervezett reggelin, és kinyilvánítja, hogy a közelgő választásokon *[bizalmas]-t* fogja támogatni. A felperes azonban nem jelölte meg az üzleti tevékenységeire vonatkozó azon információkat, amelyeket állítólag e dokumentum tartalmaz, és ilyen információk nem is tűnnek ki e dokumentumból. Abból az sem tűnik ki, hogy a levél írója az említett eseményen a felperes *[bizalmas]* alkalmazottjaként vett részt. Ennélfogva nem bizonyított, hogy e dokumentum nem tartozik a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás hatálya alá.

228 A felperes által hivatkozott többi dokumentumot illetően a következőket kell megállapítani.

229 E dokumentumok közül négy a felperes szerint emberi erőforrásaival, többek között értékelésekkel, betegségekkel vagy panaszokkal kapcsolatos, és állítólag rendkívül személyes jellegű, *[bizalmas]* közötti levélváltást tartalmaz barátaikra és családjukra vonatkozóan, a felperes üzleti tevékenységeire vonatkozó információkkal vegyesen.

230 Az első dokumentum a *[bizalmas]* által néhány munkatársnak küldött elektronikus levél, amelyben az előbbi a fiatalkorú gyermekeivel kapcsolatos szülői problémáit írja le, és amely egy másik személy ugyanezen problematikával összefüggő személyes anekdotáját tartalmazza. A felperes nem bizonyította, hogy ezen elektronikus levél a 2016/679 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében és a 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében említett adatok körébe tartozó adatokat tartalmaz.

231 Ugyanez vonatkozik a második dokumentumra is, amelyben a felperes egyik alkalmazottja saját teljesítményszintjét értékeli. A felperes által hivatkozott egyetlen személyes információ ugyanis az érintett személy azon kifejezett kívánsága, hogy többet utazzon, valamint e személynek egy másik személy magánéletére vonatkozó – természeténél fogva szubjektív – álláspontja, anélkül azonban, hogy konkrét adatokra vagy tényekre való utalást tartalmazna.

232 Ugyanígy a harmadik dokumentumban, amely *[bizalmas]* elektronikuslevél-váltás, az egyik alkalmazott úgy véli, hogy egy másik alkalmazottnak nyomatékosabban hangot kellene adnia egy – a felperes tevékenységeihez kapcsolódó – szakmai jellegű kérdésre vonatkozó meggyőződésének. A felperes nem bizonyította, hogy e dokumentum a 2016/679 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében és a 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében említett adatok körébe tartozó adatokat tartalmaz.

233 Végül a felperes nem jelölt meg ilyen adatokat a negyedik dokumentumban sem, amely egy, a felperesnél állásra pályázó önéletrajza.

234 Ezenkívül a felperes két olyan dokumentumra hivatkozik, amely az általa és *[bizalmas]* által olyan politikai témákkal kapcsolatban végzett tevékenységekre vonatkoznak, amelyek nem kapcsolódnak a Bizottság vizsgálatának tárgyához.

235 Az első dokumentum a felperes alkalmazottai *[bizalmas]* közötti elektronikus levélváltás, amelynek célja többek között egy adott államban folytatott gazdasági tevékenységekkel kapcsolatos, üzleti jellegű kérdések megtárgyalása. A felperes azonban e levélváltást illetően nem jelölt meg a 2016/679 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében és a 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében említett adatok körébe tartozó adatokat.

236 A felperes nem jelölt meg ilyen adatokat a második, *[bizalmas]* által írt dokumentumban sem, amely ez utóbbi tevékenységeit olyan politikai témákat illetően mutatja be, amelyek nem kapcsolódnak a Bizottság vizsgálatának tárgyához.

237 A felperes által hivatkozott utolsó dokumentum a képviselői és egyes politikusok között olyan kérdésekkel kapcsolatban folytatott beszélgetéseket tartalmaz, mint a terrorizmus elleni küzdelem és a bűnözés megelőzése. Meg kell állapítani, hogy e dokumentum – amint azt a felperes állítja – egy kerekasztalnál elhangzottakat összefoglaló belső elektronikus levél, amelyen néhány képviselője részt vett, és amely a gyermekek szexuális kizsákmányolása elleni küzdelem terén folytatott együttműködésről szólt. Ezen elektronikus levél az e küzdelemben részt vevő egyik szervezet hivatalos közleményét, valamint ezen együttműködés mellett szintén elkötelezett kormányzati szervek közleményeinek kivonatait tartalmazta. A felperes nem bizonyította, hogy ezen elektronikus levélben szerepelnek a 2016/679 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében és a 2018/1725 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében említett adatok.

238 Végül a felperes pusztán a módosító határozat meghozatalából nem következtethet arra, hogy a személyes adatokat tartalmazó olyan dokumentumok benyújtása, amelyeket nem a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás keretében vizsgáltak meg, megsértette az ő és az érintett személyek magánéletének tiszteletben tartásához való jogot.

239 Ebből következik, hogy a felperes érveit el kell elutasítani.

– *A virtuális adatszoba által okozott aránytalan munkateherről*

240 A felperes azt állítja, hogy a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás a szóban forgó dokumentumok benyújtására nyitva álló határidőre tekintettel a Bizottság vizsgálata érdekében szükségeshez képest aránytalan munkaterhet ró rá. Ezen eljárás ugyanis megköveteli, hogy körülbelül *[bizalmas]* dokumentumban takarja ki az azokban foglalt vitatott személyes adatokat, amely dokumentumok nagy valószínűséggel nem is relevánsak.

241 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

242 Rá kell mutatni arra, hogy a megtámadott határozat I.A melléklete 9. pontjának p) alpontja előírja, hogy „[a] védett dokumentumok átadhatók a Bizottságnak az érintett személyek nevét és az azonosításukat lehetővé tevő összes információt kitakaró formában”.

243 Ebből következik, hogy az érintett személyek nevének kitakarása a felperes számára biztosított lehetőség, azonban erre nem köteles, ennélfogva szabadon dönthet úgy, hogy e lehetőséggel nem él. Ennélfogva a felperes nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy a megtámadott határozat e tekintetben aránytalan munkaterhet ró rá.

244 A fentiekből következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a megtámadott határozat I.A melléklete 9. pontjának o) és p) alpontjában említett, virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás jogellenes lenne.

iii) A vizsgálat érdekében való szükségesség és a felperes jogainak védelme egymással szembeni mérlegelésének elmaradásáról

245 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság nem mérlegelte az információknak a bizottsági vizsgálat érdekében történő összegyűjtésének szükségességét, valamint a felperes és az érintett személyek magánéletének tiszteletben tartásához való jog védelmének szükségességét. A felperes szerint ugyanis az ilyen mérlegelésnek arra kellett volna vezetnie a Bizottságot, hogy ne követelje meg a megtámadott határozatban említett keresőkifejezések alkalmazásával azonosított összes dokumentum benyújtását, holott a felperes a Bizottság számára bizonyította, hogy számos dokumentum nem releváns a vizsgálata szempontjából.

246 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

247 A jelen ügyben a megtámadott határozat (17)–(26) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a 2019. november 11-i információkérő határozatot követően, és a felperes 2019. november 20-i azon kérelmére válaszul, hogy a Bizottság vizsgálja felül az ezen információkéréssel érintett keresőkifejezések és letétkezelők számát, a felperes és a Bizottság többek között megvitatta a kért információk behatárolását. Így 2019. december 6-án a Bizottság felkérte a felperest, hogy közölje vele a találatok számát – lefuttatott keresőkifejezésenként és letétkezelőnként – annak érdekében, hogy ellenőrizhesse, indokolt-e módosítani a keresőkifejezéseket vagy a letétkezelők listáját. Márpedig, amint az a megtámadott határozat (27) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Bizottság helyénvalónak tartotta a 2019. november 11-i határozat módosítását többek között annak érdekében, hogy csökkentse a keresőkifejezések számát, a letétkezelők listáját és az ezt követően elért találatok számát, valamint korlátozza a benyújtandó belső dokumentumok mennyiségét.

248 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban jelentősen csökkentette az általa alkalmazni kért keresőkifejezések számát, valamint az érintett letétkezelők számát, amely a 2019. november 11-i határozatban előírt 58-ról a megtámadott határozatban előírt 3-ra csökkent, amely számot maga a felperes is „alacsonynak” tartja. E csökkentés következtében, amelyet a felperes nem vitat, szükségszerűen csökkent az adott esetben a Bizottságnak megküldendő dokumentumok száma is. A letétkezelők számának csökkentése és a megtámadott határozatban végül előírt számuk arra utaló valószínűsítő körülmény, hogy a Bizottság mérlegelte a vizsgálata érdekében való szükségességet, valamint a felperes, és azon személyek jogait, akiknek a személyes adatai a megtámadott határozatban kért információkban esetleg szerepelnek.

249 Ezenkívül a fenti 43. és 112–114. pontban hivatkozott, a Bizottságot azon információkat illetően megillető mérlegelési jogkörre tekintettel, amelyek benyújtását információkérés útján kérheti, az, hogy bizonyos dokumentumok végül a vizsgálat szempontjából esetleg irrelevánsnak bizonyulnak, nem elegendő annak megállapításához, hogy az információkérés aránytalan vagy indokolatlan, sem annak megállapításához, hogy a Bizottság nem végezte el a vizsgálat érdekében való szükségesség, illetve a felperes és azon személyek jogai egymással szembeni mérlegelését, akiknek a személyes adatai a megtámadott határozatban kért információkban esetleg szerepelnek.

250 Végül, amennyiben a felperes az EJEB 2015. április 2-i Vinci Construction és GTM Génie Civil et Services kontra Franciaország ítéletére (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910) hivatkozik, elegendő rámutatni arra, hogy ezen ügy azon lehetőségre vonatkozott, hogy az ügyvéd és ügyfelei közötti érintkezés bizalmas jellegének a helyszíni vizsgálati intézkedések során való tiszteletben tartásának hatékony felülvizsgálatát kérjék. Márpedig a jelen ügyben a megtámadott határozat nem írja elő a felperes vagy bármely más személy és az ügyvéde közötti érintkezés tartalmának a Bizottság előtti felfedését.

251 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság a megtámadott határozat meghozatalakor nem végezte el a vizsgálata érdekében való szükségességnek, valamint a felperes és az érintett személyek magánéletének tiszteletben tartásához való jog védelmének egymással szembeni mérlegelését.

5) A szolgálati titoktartási kötelezettség nem megfelelő vagy elégtelen voltáról

252 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság alkalmazottaival szemben az EUMSZ 339. cikkben és az 1/2003 rendelet 28. cikkének (1) bekezdésében előírt szolgálati titoktartási kötelezettség egyrészt nem biztosít számukra korlátlan hozzáférést a vitatott személyes adatokhoz, másrészt pedig önmagában nem nyújt olyan elegendő garanciát, amely lehetővé tenné az érintett személyek magánéletének és személyes adatainak hatékony védelmét.

253 A felperes továbbá azt állítja, hogy a vizsgálat szempontjából nem releváns dokumentumokat esetleg jogellenes célokra, mint például a jelenlegi vizsgálat kereteinek kiterjesztésére vagy másik vizsgálat indítására használják fel, sőt, azokhoz akár a vizsgálatot végző bizottsági alkalmazottak szűk körén kívül is hozzáférhetnek. E dokumentumokat esetleges iratbetekintési kérelmekre válaszolva átadhatják harmadik személyeknek, illetve azok a bíróságokkal automatikusan közölhetők lesznek. A felperest arra is kötelezhetik, hogy e dokumentumokat küldje meg az Amerikai Egyesült Államok bíróságai előtt vele szemben keresetet indító személyeknek. A vitatott személyes adatok így a Bizottságon kívül számos más személynek is továbbíthatók, ami sérti az érintett személyek magánéletének védelméhez való jogot.

254 A Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott Bizottság vitatja a felperes érveit.

255 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság tisztviselőire és alkalmazottaira az EUMSZ 339. cikk és az 1/2003 rendelet 28. cikke értelmében szigorú szolgálati titoktartási kötelezettség hárul. E rendelkezések tiltják, hogy a Bizottság tisztviselői nyilvánosságra hozzák az információkérésre válaszul megszerzett, szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információkat, vagy hogy azokat az információk megszerzésének céljától eltérő célokra használják fel. Ezenkívül a Bizottság tisztviselőit és alkalmazottait köti az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának 17. cikke, amely előírja, hogy a tisztviselő még szolgálati jogviszonyának megszűnését követően is „tartózkodik a feladatainak ellátása során tudomására jutott információk jogosulatlan nyilvánosságra hozatalától, kivéve, ha az említett információt már nyilvánosságra hozták, vagy az a nyilvánosság számára hozzáférhető”.

256 Sem az EUMSZ 339. cikk, sem pedig az 1/2003 rendelet nem határozza meg kifejezetten, hogy az üzleti titkokon kívül mely információk tartoznak a szolgálati titok körébe. Márpedig az 1/2003 rendelet 28. cikkének (2) bekezdéséből nem vezethető le, hogy – azon információk kivételével, amelyek közzététele a rendelet 30. cikke alapján kötelező – az e rendelet alkalmazása során szerzett valamennyi információ esetében erről lenne szó. Az EUMSZ 339. cikkhez hasonlóan ugyanis az 1/2003 rendelet 28. cikke, amely az elsődleges jog e rendelkezését egészíti ki és hajtja végre a vállalkozásokra vonatkozó versenyszabályok terén, kizárólag azon információk nyilvánosságra hozatalát tiltja, amelyek jellegüknél fogva a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartoznak (lásd: 2015. január 28-i Akzo Nobel és társai kontra Bizottság ítélet, T-345/12, EU:T:2015:50, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

257 A szakmai titok körébe tartoznak az üzleti titkokon kívül azok az információk, amelyek csak korlátozott számú személy számára ismertek, és amelyek nyilvánosságra hozatala alkalmas arra, hogy súlyos kárt okozzon akár az információt nyújtónak, akár harmadik személynek. Végül az is szükséges, hogy azok az érdekek, amelyek a szóban forgó információ nyilvánosságra hozatala révén sérelmet szenvedhetnek, objektíve védelemre érdemesek legyenek (lásd: 2015. július 15-i Pilkington Group kontra Bizottság ítélet, T-462/12, EU:T:2015:508, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

258 Először is, ami a felperes azon érvét illeti, miszerint a Bizottság alkalmazottait terhelő szolgálati titoktartási kötelezettség nem biztosít számukra a vitatott személyes adatokhoz való korlátlan hozzáférési jogot, a fenti 192. pont emlékeztet arra, hogy a 2018/1725 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az uniós intézmények jogszerűen kezelhetnek személyes adatokat, ha ez közérdekből vagy az uniós intézményre vagy szervre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlása keretében végzett feladat teljesítéséhez szükséges.

259 Másodszor, ami azt az érvet illeti, miszerint a szolgálati titoktartással kapcsolatos kötelezettségek nem jelentenek kellő garanciát az érintett személyek magánéletének és személyes adatainak hatékony védelmére, meg kell állapítani, hogy ezen érv nincs alátámasztva, és hogy *a priori* semmi nem engedi azt feltételezni, hogy a Bizottság a megfelelő időben nem gondoskodik majd az EUMSZ 339. cikk, az 1/2003 rendelet 28. cikke és a tisztviselők személyzeti szabályzatának 17. cikke alapján őt és alkalmazottait terhelő kötelezettségek betartásáról (lásd ebben az értelemben analógia útján: 1991. december 12-i SEP kontra Bizottság ítélet, T-39/90, EU:T:1991:71, 58. pont).

260 Harmadszor, ami a beszerzett dokumentumok állítólag jogellenes célokra – mint például a jelenlegi vizsgálat kereteinek kiterjesztésére vagy másik vizsgálat megindítására – való felhasználásának veszélyére alapított érvet illeti, emlékeztetni kell a következő két elvre. Egyrészt a Bizottság alkalmazottait az EUMSZ 339. cikk és az 1/2003 rendelet 28. cikke alapján terhelő

kötelezettségek megakadályozzák, hogy az információkérésre adott válaszokban kapott információkat a beszerzésük céljától eltérő célokra használják fel. Másrészt az információkérésnek az a célja, hogy a Bizottság számára lehetővé tegye egy meghatározott ténybeli és jogi helyzet tényleges fennállásának és hatókörének megállapításához szükséges információk és dokumentumok összegyűjtését (lásd ebben az értelemben: 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 37. pont), a Bizottság azon lehetőségének sérelme nélkül, hogy az összegyűjtött információk alapján az általa folytatott vizsgálat terjedelmét megváltoztassa.

261 A Törvényszék ugyanis a kifogásközlést követően hozott információkérő határozatot illetően megerősítette, hogy a Szerződés versenyszabályainak alkalmazására irányuló közigazgatási eljárás velejárója, hogy a Bizottság a kifogásközlés megküldését követően kiegészítő információkéréseket küldhet adott esetben azért, hogy bizonyos kifogásoktól elálljon, vagy a kifogásokat újakkal egészítse ki (2003. szeptember 30-i Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság ítélet, T-191/98 és T-212/98–T-214/98, EU:T:2003:245, 121. pont; 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet, T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232, 76. pont).

262 Tekintettel arra, hogy – amint arra a fenti 159. pont emlékeztet – az 1/2003 rendelet szerinti közigazgatási eljárás két elkülönülő és egymást követő szakaszból áll, a fenti megfontolások még inkább érvényesek akkor, amikor a Bizottság, amint a jelen ügyben is, a kifogásközlés elfogadását megelőzően, az előzetes vizsgálati szakaszban hoz információkérő határozatot. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes vizsgálati szakasz célja annak lehetővé tétele, hogy a Bizottság összegyűjtse a versenyszabályok megsértésének fennállását alátámasztó vagy azt cáfoló valamennyi releváns elemet, és előzetesen állást foglaljon az eljárás irányát és későbbi alakulását illetően.

263 Ennélfogva a felperes nem hivatkozhat eredményesen annak állítólagos veszélyére, hogy a megtámadott határozatra válaszul benyújtott bizonyos dokumentumokat a Bizottság a jelenlegi vizsgálat hatályának kiterjesztésére vagy másik vizsgálat megindítására használja fel.

264 Negyedszer, ami a felperes azon érveit illeti, amelyek szerint a vizsgálat szempontjából nem releváns, illetve a vitatott személyes adatokhoz hasonló adatokat tartalmazó dokumentumokat a Bizottságon kívül szélesebb körben is feltárhatják, meg kell állapítani, hogy ezen érvek olyan hipotetikus helyzetekre vonatkoznak, mint például harmadik személyek által esetlegesen benyújtott iratokbetekintés iránti kérelmek és a dokumentumok bíróságokkal való, állítólag automatikus közlése, és nincsenek alátámasztva.

265 A fenti 200–264. pontban szereplő megfontolásokból következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a megtámadott határozat indokolatlan beavatkozást jelent az ő, illetve alkalmazottai vagy más személyek magánéletébe. E körülmények között a harmadik jogalap első részét el kell utasítani.

b) A harmadik jogalapnak az arányosság elvének megsértésére alapított, második részéről

266 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette az arányosság elvét. Azt állítja, hogy ezen elv megsértése először is azon kötelezettségből ered, hogy a virtuális adatszoba keretében érzékeny személyes adatokat tartalmazó dokumentumokat kell benyújtania, másodszor abból a kötelezettségből, hogy ugyanebben az összefüggésben olyan dokumentumokat kell benyújtania, amelyek egyszerre tartalmaznak üzleti jellegű adatokat és személyes adatokat, harmadszor abból, hogy léteznek olyan módszerek, amelyek a védett dokumentumok relevanciájának értékelése

során jobban védenék a személyek magánéletét, mint a virtuális adatszoba, negyedszer pedig abból, hogy a szóban forgó dokumentumok anonimizálásának lehetősége nem megfelelő és hatástalan.

267 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

268 Emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve, amely az uniós jog általános elvei közé tartozik, megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai ne haladják meg a kitűzött cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, azaz amennyiben több megfelelő intézkedés közül lehet választani, a kevésbé korlátozó jellegűt kell igénybe venni, és az okozott hátrányok nem lehetnek aránytalanok az elérendő célokhoz képest (lásd ebben az értelemben: 1990. november 13-i Fedesa és társai ítélet, C-331/331, EU:C:1990:391, 13. pont; 2005. július 14-i Hollandia kontra Bizottság ítélet, C-180/180, EU:C:2005:451, 103. pont).

269 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a Bizottság által valamely vállalkozáshoz címzett információkéréseknek tiszteletben kell tartaniuk az arányosság elvét, és a vállalkozást terhelő információszolgáltatási kötelezettség nem jelenthet számára aránytalan terhet a vizsgálat érdekében szükségeshez képest (1991. december 12-i SEP kontra Bizottság ítélet, T-39/90, EU:T:1991:71, 51. pont; 2014. március 14-i Cementos Portland Valderrivas kontra Bizottság ítélet, T-296/11, EU:T:2014:121, 86. pont; 2019. április 9-i Qualcomm és Qualcomm Europe kontra Bizottság ítélet, T-371/17, nem tették közzé, EU:T:2019:232, 120. és 121. pont).

270 A jelen ügyben egyrészt a felperes a megtámadott határozatra adott válasszal járó munkateher nyilvánvalóan aránytalan jellegére csak azon dokumentumok bizonyos részeinek kitakarásával összefüggésben hivatkozott, amelyekre a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás alkalmazandó. Márpedig, amint az a fenti 243. pontban megállapításra került, az érintett személyek nevének kitakarása a felperes számára biztosított lehetőség, azonban erre nem köteles, ennélfogva szabadon dönthet úgy, hogy e lehetőséggel nem él, és a felperes e tekintetben nem hivatkozhat megalapozottan az arányosság elvének megsértésére. Ami az anonimizálásnak az érintett letétkezelők alacsony száma miatti állítólagos alkalmatlanságát illeti, mivel az alacsony számuk megkönnyíti az adott dokumentumban való azonosításukat, emlékeztetni kell arra, hogy az érintett letétkezelők alacsony száma az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, a kért információk szükségessége elvének tiszteletben tartására, valamint a vizsgálat érdekében való szükségességnek és a felperes jogai védelmének egymással szembeni mérlegelésére utaló valószínűsítő körülménynek minősül.

271 Másrészt a felperes arra a lehetőségre hivatkozik – amely szerinte a megtámadott határozatban előírt virtuális adatszoba alternatívájának minősülhet –, hogy egy, a Bizottság számára megküldött dokumentumban gyűjtené össze és mutatná be az érzékeny személyes adatokat tartalmazó dokumentumokat, anélkül hogy konkrétan e dokumentumokat adná át. Álláspontja szerint ezen eljárás lehetővé tenné először is annak elkerülését, hogy a Bizottság alkalmazottai a dokumentumoknak a virtuális adatszobában való megtekintésekor hozzáférjenek a szóban forgó személyes adatokhoz, másodszor pedig azt, hogy e dokumentumokban ki kelljen takarni az azokban található érzékeny személyes adatokat, mielőtt azokat megküldik a Bizottságnak.

272 Márpedig, amint az a fenti 219. pontban megállapításra került, a jelen ügyben előírt, virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás a felperes és az érintett személyek magánéletének tiszteletben tartásához való, a Charta 7. cikkében védett jogra tekintettel nem lépi túl az általa követett általános érdekű célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket.

273 Ráadásul, amint az a fenti 238. pontból kitűnik, a személyes adatokat tartalmazó olyan dokumentumok benyújtása, amelyeket nem a virtuális adatszobával kapcsolatos eljárás keretében vizsgáltak meg, nem minősül a felperes és az érintett személyek magánéletének tiszteletben tartásához való jog megsértésének.

274 Ebből következik, hogy a felperes nem bizonyította az arányosság elvének megsértését, így a harmadik jogalap második részét el kell utasítani.

c) A harmadik jogalapnak a megfelelő ügyintézéshez való jog megsértésére alapított, harmadik részéről

275 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat értelmében kért dokumentumok relevanciája vizsgálatának hiánya a megfelelő ügyintézéshez való joga nyilvánvaló megsértésének minősül. E tekintetben emlékeztet arra, hogy a megtámadott határozat arra kötelezi, hogy számos olyan dokumentumot közöljön a Bizottsággal, amely az utóbbi által folytatott vizsgálat szempontjából nem releváns, vagy személyes adatokat, többek között érzékeny személyes adatokat tartalmaz.

276 A Bizottság vitatja ezen érveket.

277 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet (37) preambulumbekezdése leszögezi, hogy e rendelet „tiszteletben tartja és figyelembe veszi a különösen a […] [Chartában] elismert alapelveket [helyesen: alapjogokat és alapelveket]”, és hogy e rendeletet „az említett jogok és alapelvek tiszteletben tartásával kell értelmezni és alkalmazni”.

278 A Charta, amely az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének első albekezdése értelmében ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések, „A megfelelő ügyintézéshez való jog” című 41. cikkének (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy „[m]indenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék”.

279 A megfelelő ügyintézés elvére vonatkozó ítélkezési gyakorlat szerint a közigazgatási eljárásokban az uniós jogrend által biztosított garanciák között szerepel különösen a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálja meg az adott ügy összes releváns körülményét (1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2003. szeptember 30-i Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság ítélet, T-191/98, T-212/98–T-214/98, EU:T:2003:245, 404. pont).

280 Meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amit a felperes a Törvényszék által feltett kérdésre adott válaszában állít, az e rész alátámasztása érdekében előadott érvek lényegüket tekintve megegyeznek az e jogalap második részének alátámasztása érdekében előadott érvekkel, amelyek pedig részben egybemosódnak a szükségesség elvének megsértésére alapított második jogalapnak és a jelen jogalap első részének alátámasztása érdekében hivatkozott érvekkel.

281 Mivel már ezen érvek mindegyike elutasításra került, meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság nem végezte el a jelen ügy gondos és pártatlan vizsgálatát. Ennélfogva nem bizonyította, hogy a megtámadott határozat sérti a megfelelő ügyintézés elvét.

282 Következésképpen a harmadik jogalap harmadik részét, ennélfogva pedig e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

283 A fentiek összességéből következik, hogy a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

V. A költségekről

284 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, kötelezni kell saját költségeinek, valamint a Bizottság részéről felmerült költségeknek a viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

285 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ennélfogva a Németországi Szövetségi Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Meta Platforms Ireland Ltd viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

3) A Németországi Szövetségi Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Kihirdetve Luxembourgban, a 2023. május 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások